

DIF-IDRÆTTENS HØJESTE APPELINSTANS

- præsentation af Appellinstansen
og vejledning om appelinstanssagernes behandling

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

Om udgivelsen

Formålet med denne udgivelse er at give en præsentation af DIF-idrættens Højeste Appellinstans (tidligere Danmark Idræts-Forbunds Appeludvalg) og dens virke samt en vejledning om sagernes behandling i Appellinstansen.¹

Herved kan sagens parter bl.a. vide, hvordan de skal forberede sig og bedst muligt føre deres sag.

Udgiver

Danmarks Idrætsforbund
DIF Udvikling / Team Jura

1. udgave, april 2014

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

---

¹ Appellinstansens virke er herudover beskrevet i DIF's daværende lovudvalgs rapport fra 1999, afsnit 3, og i Bagatelgrænseudvalgets rapport fra 2005.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Kapitel 1. Appellinstansen og DIF-idrættens interne tvistløsningssystem	4
1.1 Tvistløsningssystem i DIF-idrætten	4
1.2 Hvilken funktion har Appellinstansen?	4
1.3 Appellinstansens medlemmer ("dommerne")	5
Kapitel 2. Appellinstansens kompetence mv.	6
2.1 Hvilke sager kan indbringes?	6
2.2 Hvornår kan en sag afvises? (fakultativ afvisning)	8
2.2.1 Generelt om afvisningssager	8
2.2.2 Afvisning som følge af sagens karakter (DIF's Loves § 24, stk. 6)	9
2.2.3 Sager omfattet af endelighedsbestemmelser	11
2.2.4 Sager, der ikke bør behandles i DIF-idrættens tvistløsningssystem	14
Kapitel 3. Indbringelse af en sag for Appellinstansen	16
3.1 Overvejelser inden sagen indbringes	16
3.2 Hvem kan indbringe en sag for Appellinstansen?	16
3.2.1 Generelt om appeladgang ("klageberettigelse")	16
3.2.2 Høringsspørgsmålet	17
3.2.3 Specialforbundet som part	18
3.3 Frister	19
3.4 Hvem skal appelskrivelsen sendes til?	19
3.5 Hvordan skal indlæg i appellinstanssagen udfærdiges?	20
3.5.1 Ingen formelle formkrav	20
3.5.2 Indholdet af appelskrivelsen, svarskrivelsen mv.	20
3.5.3 Husk, hvem modtageren af indlægget er	21
3.5.4 Nummerering/litrering af indlæg og bilag	21
3.6 Særligt hastende sager	21
3.6.1 Ingen fast (maksimal) sagsbehandlingstid	21
3.6.2 Opsættende virkning	22
Kapitel 4. Sagsbehandlingen i Appellinstansen	24
4.1 Anvendelsen af retsplejemæssige principper	24
4.1.1 Generelle bemærkninger	24
4.1.2 Eksempler	24
4.2 Sagens tilrettelæggelse (forberedelsen)	26
4.2.1 Forberedelsens styring – Appellinstansens sekretariat	26
4.2.2 Parternes skriftlige indlæg	26
4.2.3 Parternes ansvar for forberedelsen omfang og indhold	27
4.2.4 Praktisk om korrespondancen i sagen	27
4.3 Antal appellinstansmedlemmer pr. sag	28
4.4 Mundtlig eller skriftlig behandling?	28
4.4.1 Mundtlig behandling, hvis det ønskes	28
4.4.2 Skriftlig behandling af formalitetsspørgsmål	29
4.4.3 Mødet i Appellinstansen ("hovedforhandlingen")	29
4.4.4 Beskikkelse af advokat	31

SIDE 2 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

Kapitel 5. Sagens afslutning – kendelse mv.....	32
5.1 Kendelsen	32
5.2 Genoptagelse	32
Kapitel 6. Omkostninger ved sagens behandling	33
Bilag.....	34

KAPITEL 1. APPELINSTANSEN OG DIF-IDRÆTTENS INTERNE TVISTLØSNINGSSYSTEM

1.1 Tvistløsningssystem i DIF-idrætten

Tvistløsningssystemet i DIF-idrætten er ganske unikt.

Sammen med det store og dygtige arbejde, der lægges i behandlingen af tvistsagerne i de dømmende organer i DIF's 61 specialforbund (ordensudvalg mv.), sikrer DIF-idrættens Højeste Appellinstans (Appellinstansen) retssikkerheden for DIF's 61 specialforbund, over 9.000 idrætsforeninger og mere end 1,9 millioner aktive medlemmer.

I Appellinstansen har enhver klub, idrætsudøver mv. – uanset idrætsdisciplin og niveau – som udgangspunkt mulighed for at få sin sag prøvet af en uafhængig og faglig kompetent instans.

En sag i Appellinstansen vil som udgangspunkt blive behandlet af minimum 3 appellinstansmedlemmer, hvoraf mindst ét medlem er dommer ved domstolene i sit civile erhverv. Til sammenligning vil behandlingen af en sag i byretten som udgangspunkt ske ved én dommer.

Tilmed vil behandlingen af sagen i Appellinstansen – stort set uden undtagelse – ske både hurtigere og billigere, end hvis sagen i stedet indbringes direkte for de almindelige domstole.

1.2 Hvilken funktion har Appellinstansen?

Appellinstansen er et foreningsorgan under DIF, der er etableret i medfør af DIF's Loves § 8, nr. 3, jf. §§ 23-25 (bilag 1). Foruden hovedbestemmelserne om Appellinstansen i DIF's Love, er regelgrundlaget at finde i DIF's Lovregulativ II (bilag 2).

Appellinstansen kaldes populært "*Idrættens Højesteret*". Heri ligger

de/s en henvisning til, at Appellinstansen er den øverste afgørelsesinstans i det interne tvistløsningssystem i DIF-idrætten og ofte fungerer som 3. instans i idrætssagerne,

og

de/s en henvisning til, at tvistløsningssystemet har til formål at sikre en intern behandling af idrætssagerne i uafhængige foreningsorganer, der er lige så retssikkerhedsmæssig forsvarlig som den behandling, sagerne ville få, såfremt de blev anlagt for de almindelige domstole.

Det interne tvistløsningssystem i DIF-idrætten må dog ikke forveksles med et voldgiftssystem, der har til direkte formål at træde i stedet for (dvs. erstatte) en domstolsbehandling af sagerne, og som derfor skal opfylde voldgiftslovens bestemmelser.

SIDE 4 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

1.3 Appelinstantens medlemmer ("dommerne")

Appelinstansen har i alt 10 medlemmer ("dommere"), der vælges af DIF's repræsentantskab, jf. DIF's Loves § 23, stk. 1. Alle nuværende medlemmer (april 2014) af Appelinstansen er jurister, og 4 af medlemmerne er dommere i deres civile erhverv.

Medlemmerne er *uafhængige* af DIF og specialforbundene, og det sikrer, at alle tvister behandles af neutrale personer. Samtidig følger det direkte af § 3 i Lovregulativ II, at et medlem af Appelinstansen ikke må medvirke til at behandle en sag, hvis vedkommende er inhabil i sagen.

Medlemmerne varetager hvervet i Appelinstansen på frivillig basis. Bl.a. derfor er det muligt at fastholde et princip om, at indbringelse af en sag for Appelinstansen ikke er pålagt et appelgebyr.

SIDE 5 AF 34

KAPITEL 2. APPELINSTANSENS KOMPETENCE MV.

Når en sag indbringes for Appellinstansen, skal det indledningsvis vurderes, om Appellinstansen har fornødent mandat (*kompetence*) til at behandle sagen, jf. under 2.1.

Denne vurdering må ikke forveksles med vurderingen af, om Appellinstansen i den konkrete sag *kan vælge* ikke at behandle sagen, men i stedet enten hjemvise den til fornyet behandling i underinstansen eller afvise den, jf. under 2.2.

2.1 Hvilke sager kan indbringes?

Vurderingen af, om Appellinstansen har kompetence til at behandle sagen, skal foretages på baggrund af reglerne i DIF's Loves § 24, stk. 1 og 2:

”Stk. 1 En afgørelse truffet af en medlemsorganisations ordensudvalg, et dertil svarende organ i en medlemsorganisation, Dopingnævnet, Danmarks Idrætsforbunds bestyrelse eller Danmarks Idrætsforbunds repræsentantskab samt afgørelser truffet i medfør af § 1, stk. 9, kan indbringes for Appellinstansen. Fristen er fire uger efter, at den, som ønsker at indbringe en afgørelse, har modtaget denne.

Stk. 2 Hvor særlige omstændigheder gør sig gældende, kan Appellinstansen behandle en sag, selv om der forinden er truffet afgørelse af et af de organer, der er nævnt i stk. 1” [understreget her].

Det uden betydning for Appellinstansens kompetence, om sagen er omfattet af regler i specialforbundets regelsæt, der har til hensigt at begrænse adgangen til at appellere til Appellinstansen (fx endelighedsbestemmelser). Dette betyder, at DIF's specialforbund ikke selv kan bestemme, om Appellinstansen skal have kompetence i en given sagstype.

Appellinstansen kan dog tillægge sådanne regler i specialforbundets regelsæt vægt ved vurderingen af, om den konkrete sag *kan afvises* fra behandling i Appellinstansen, jf. under 2.2.

Hovedreglen: En afgørelse fra en dømmende instans (§ 24, stk. 1):

Da Appellinstansens funktion er at være den øverste dømmende myndighed i DIF-idrætten, er udgangspunktet efter DIF's Loves § 24, stk. 1, at Appellinstansen alene kan behandle en sag, når der forinden er truffet en *afgørelse* i en *dømmende instans* i specialforbundet (eller i et af de i bestemmelsen nævnte organer under DIF, fx Dopingnævnet).

Reglen i § 24, stk. 1, om, at der skal være truffet en afgørelse, som Appellinstansen kan tage stilling til, skal ses i sammenhæng med, at det er krav efter DIF's Loves § 6, stk. 1, nr. 2, at DIF's specialforbund har nedsat en dømmende instans, der overholder minimumsreglerne fastsat i DIF's Lovregulativ IV (bilag 3). Dermed er der for alle DIF's specialforbund etableret et flerinstanssystem, hvor afgørelser kan påklages til en højere instans, og hvor Appellinstansen altid er højeste instans. Det kan sammenlignes med, at en byretsdom kan ankes til landsretten osv.

SIDE 6 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

DIF accepterer dog, at specialforbundene betegner deres dømmende instanser anderledes end som "ordensudvalg", og der er mange specialforbund, der bruger betegnelserne "disciplinærudvalg" eller "appeludvalg". Betegnelsen "*et dertil svarende organ*" i DIF's Loves § 24, stk. 1, sikrer, at Appellinstansen også har kompetence til at behandle sager, der har været behandlet i sådanne dømmende instanser i specialforbundene, der er nedsat og fungerer i overensstemmelse med DIF's Lovregulativ IV om "ordensudvalg", men som blot ikke er benævnt sådan.

Undtagelsen: Særlige tilfælde (§ 24, stk. 2):

Betegnelsen "*et dertil svarende organ*" i DIF's Loves § 24, stk. 1, omfatter ikke ethvert organ under specialforbundene, der er tillagt afgørelseskompetence.

Eksempelvis vil en beslutning, der er truffet af bestyrelsen i et specialforbund, normalt ikke være at betegne som en afgørelse, der er truffet af en dømmende instans, der svarer til et ordensudvalg. Det skyldes, at bestyrelsen er et politisk organ, der forestår specialforbundets overordnede ledelse.

SIDE 7 AF 34

Reglen i § 24, stk. 2, sikrer dog, at også sager, der vedrører afgørelser (beslutninger mv.) truffet af andre organer i specialforbundene end de rent dømmende instanser, kan behandles i Appellinstansen, hvis "*særlige omstændigheder gør sig gældende*".

Eksempelvis fastslog Appellinstansen i sin kendelse i Sag nr. 7/2013, at en afgørelse, der var truffet af DBU's bestyrelse, kunne indbringes for Appellinstansen. Afgørelsen var rettet mod en konkret klub, som blev begrænset i adgangen til at rykke en række op, og afgørelsen var dermed af væsentlig betydning for klubben. Herudover omhandlede retsgrundlaget for bestyrelsens afgørelse ikke direkte den i sagen foreliggende situation. Appellinstansen fandt det derfor betænkeligt at afskære en efterprøvelse af bestyrelsens afgørelse alene med henvisning til, at afgørelsen ikke var truffet af en dømmende instans omfattet af § 24, stk. 1, og sagen blev derfor behandlet i medfør af bestemmelsens stk. 2.

Herudover er det også med henvisning til § 24, stk. 2, at Appellinstansen i nogle særlige tilfælde har valgt at behandle en sag, som er indbragt direkte for Appellinstansen uden om den dømmende instans under specialforbundet.

Eksempelvis behandlede Appellinstansen i *Sag nr. 4/2007* en sag, hvor specialforbundets ordensudvalg ikke var beslutningsdygtigt.

I øvrigt er der i DIF's Loves § 24, stk. 5, hjemmel til, at Appellinstansen kan *henvise* en sag til rette instans i specialforbundet, hvis sagen indbringes direkte for Appellinstansen uden om denne instans.

Kan Appellinstansen tage sager op af egen drift?

Nej. Det er en konsekvens af reglerne i § 24, stk. 1 og 2, og af Appellinstansens funktion som dømmende instans i aktuelle og konkrete tvister, at Appellinstansen ikke har kompetence til at tage sager op af egen drift.

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

SIDE 8 AF 34

I modsætning til eksempelvis flere af specialforbundenes disciplinæruvalg, kan Appellinstansen således ikke selv – dvs. uden en forudgående klage eller appel – indlede en sag om overtrædelse af idrættens disciplinære regelsæt og i den forbindelse iken- de sanktioner. Dette har Appellinstansen bl.a. fastslået i sin kendelse i *Sag nr. 19/2010*.

Kan Appellinstansen foretage en prøvelse af nye spørgsmål i sagen?

Det følger af reglerne i DIF's loves § 24, stk. 1 og 2, at Appellinstansen som udgangs- punkt alene kan foretage en prøvelse af spørgsmål, der forinden har været indbragt for og prøvet i den tidligere instans, fx specialforbundets ordensudvalg.

Kun hvis der foreligger særlige omstændigheder, kan Appellinstansen prøve de nye spørgsmål.

Kan Appellinstansen behandle alle sagstyper?

Hvis betingelserne i § 24, stk. 1 eller 2, er opfyldt, har Appellinstansen formelt set kom- petence til at behandle *alle sagstyper*.

Som det også fremgår af DIF's Lovregulativ IV's § 3 om specialforbundenes ordensud- valgs opgave, har Appellinstansen dog overordnet til opgave at behandle tvister, der vedrører forståelsen af idrættens egne regelsæt ("sportens regler").² Derfor, og på baggrund af betragtninger om kompetenceafgrænsningen mellem DIF-idrættens tvist- løsningsystem og de almindelige domstole, har Appellinstansen i flere sager afvist at behandle spørgsmål om fortolkning af den almindelige lovgivning mv., jf. nærmere under 2.2.3.

Som foreningsorgan har Appellinstansen også kun kompetence over for personer, klubber mv., der deltager i idrætsaktiviteterne under DIF, dvs. navnlig foreningsmed- lemmerne. Derfor vil Appellinstansen afvise at behandle en sag, hvor én af parterne ikke har tilknytning til DIF-idrætten ("tilknytningskravet").

2.2 Hvornår kan en sag afvises? (fakultativ afvisning)

2.2.1 Generelt om afvisningssager

Selvom Appellinstansen har kompetence til at behandle en given sag efter reglerne i DIF's Loves § 24, stk. 1 og 2, er det ikke ensbetydende med, at sagen dermed også vil blive (realitets)behandlet. Appellinstansen kan nemlig i følgende tilfælde *afvise* sagen:

1. Afvisning med henvisning til sagens forløb, karakter mv. (DIF's Loves § 24, stk. 6).
2. Afvisning som følge af formalia, herunder at appellanten (klageren) ikke er part i sagen (Lovregulativ II's § 1, stk. 1 og 2), eller at søgsmålsfristen på 4 uger er overskredet (DIF's Loves § 24, stk. 1, jf. Lovregulativ II, § 1, stk. 3).

---

² Tidligere fulgte det af § 19 i DIF's Love om Appellinstansen (dengang "Amatør- og ordensudval- get"), at dens opgave bl.a. var "At afgøre alle sager om anvendelse af amatør-, ordens og udeluk- kelsesbestemmelser, om overtrædelse af reglementer og lignende, eller om usportslig eller usømmelig adfærd. Dog [kunne] sager, der alene [angik] anvendelsen af konkurrencereglemen- ter, herunder turneringsreglementer og lignende, afvises af udvalget".

SIDE 9 AF 34

3. Afvisning af en sag om genoptagelse [Lovregulativ II's § 9].
4. Afvisning med henvisning til, at sagen efter sin natur ikke bør behandles inden for rammerne af DIF-idrættens tvistløsningssystem.

Afvisning efter DIF's Loves § 24, stk. 6, omtales under 2.2.2, mens afvisning af en sag, der efter sin natur ikke bør behandles inden for rammerne af DIF-idrættens tvistløsningssystem, men i stedet bør anlægges direkte ved de almindelige domstole, omtales under 2.2.3.

Sammenhængen mellem kompetencebestemmelserne i DIF's Loves § 24, stk. 1 og 2, og afvisningsbestemmelserne i navnlig § 24, stk. 6, er udtryk for, at Appellinstansens kompetence er gjort meget *fleksibel*, således at det overlades til Appellinstansen selv at afgøre, om en sag efter sin karakter mv. bør afvises.

2.2.2 Afvisning som følge af sagens karakter (DIF's Loves § 24, stk. 6)

Bestemmelsen i DIF's Loves § 24, stk. 6,³ er den generelle regel om appelbegrænsning ("afvisningsparagraffen"). Den muliggør, at Appellinstansen, eventuelt ved formanden i sagen, *kan* afvise at behandle sagen, hvis enten

- a. den tidligere er behandlet i 2 instanser eller
- b. den angår en afsluttet kamp/turnering eller
- c. den ankede afgørelse bygger på en erklæring/rapport fra en af et specialforbund udpeget særlig sagkyndig eller
- d. sagen i øvrigt efter karakteren eller omfanget bør være endeligt afgjort med den ankede afgørelse.

Som allerede nævnt, bliver afvisningsspørgsmålet kun aktuelt, hvis det indledningsvis er slået fast, at Appellinstansen formelt set har kompetence til at behandle sagen. Det er derfor, at der i § 24, stk. 6, står, at Appellinstansen *kan* – men ikke *skal* – afvise en sag, der er omfattet af et eller flere af stk. 6's litra a-d.

Når Appellinstansen afviser at behandle en sag, er det generelt udtryk for, at en (yderligere) behandling af sagen vil være uhensigtsmæssig.

2.2.2.1 Udvalgte tilfældegrupper

Tidsperspektivet – afsluttede konkurrencer mv.:

Adgangen til at appellere til Appellinstansen bør ikke indebære, at idrætssagerne trækkes unødigt i langdrag, herunder i tilfælde, hvor udfaldet af appelsagen ikke vil få praktisk betydning for den pågældende konkurrence.

---

³ Bestemmelsen i DIF's Loves § 24, stk. 6, er med sin nuværende ordlyd indsat i DIF's love af repræsentantskabet på årsmødet den 30. april 2005 (oprindelig som § 24, stk. 4). Til grund for regelændringen ligger en rapport fra januar 2005 afgivet af det såkaldte Bagatelgrænseudvalg, der blev nedsat af DIF's bestyrelse i sensommeren 2004, og som bestod af bl.a. repræsentanter fra dels Appellinstansen (dengang Appeludvalget) og dels udvalgte tvistløsningsorganer i specialforbundene.

SIDE 10 AF 34

Retssikkerhed i sportens verden er nemlig også et spørgsmål om, at der snarest muligt foreligger en endelig afgørelse, og hensynet til appellantens (klagerens) retssikkerhed i relation til appelmuligheden afspejler en tilsvarende retsusikkerhed hos den idrætsudøver, klub mv., der profiterer af den appellerede afgørelse.

Således har Appellinstansen fx i *Sag nr. 11/2010* afvist en sag, der vedrørte en afsluttet sæson, og hvor den appellerede afgørelse ikke havde betydet, at appellanten var rykket ud af rækken i sæsonen.

I sådanne sager, der vedrører *afsluttede konkurrencer* mv., stilles der således krav om, at appellanten (klageren) fortsat har en *retlig interesse* i at få sagen behandlet i Appellinstansen.

Dommerskøn under konkurrencen:

Det ligger også i sportens natur, at visse afgørelser må accepteres uden videre af de berørte idrætsudøvere, klubber mv. uden mulighed for klageadgang i DIF-idrættens tvistløsningssystem.

Det er klart, at *rene dommerskøn*, som er et led i afviklingen af en konkurrence (fx når fodbolddommere fløjter for frispark), normalt ikke bør kunne korrigeres efterfølgende via en klageproces, der bringer sagen helt op til Appellinstansen.

Til sammenligning afviste Appellinstansen i *Sag nr. 3/2010* at behandle en klage over et tildelt gult kort og et tidstillæg, som blev ikendt af en løbsjury i forbindelse med kørsel i et motorløb (et konkret heat). Appellinstansen bemærkede, at der var *"tale om en afgørelsestype, hvor det er hensigtsmæssigt, at afgørelsen er endelig"*.

Rent sportslige skøn:

Appellinstansen har i flere afgørelser også afvist sager under henvisning til, at de vedrører et *rent sportsligt skøn*, som bør udøves af de kompetente organer i specialforbundet.

Det var fx tilfældet i *Sag nr. 11/2013*, der vedrørte de turneringsmæssige konsekvenser af, at en kamp i den bedste række i amerikansk fodbold under DAFF måtte afbrydes som følge af utilstrækkelig banebelysning. Sagen havde allerede været behandlet i 2 instanser under DAFF, og i forbindelse med sin afvisning af sagen bemærkede Appellinstansen, at *"beslutninger om, hvorledes der i turneringsmæssig henseende skal forholdes ved afbrydelse af turneringskampe, sædvanligvis beror på et rent idrætsligt skøn. Dette skøn bør afspejle de for idrætsdisciplinen specifikt gældende forhold og bør derfor som udgangspunkt udøves i regi af det pågældende specialforbund, i nærværende tilfælde DAFF"*.

Ligeledes har Appellinstansen senest i 2013 afvist at behandle to sager, *Sag nr. 13/2013* og *Sag nr. 14/2013*, der vedrørte udtagelse til landshold under Dansk Ride Forbund.

I sidstnævnte sag blev sagen indbragt for Appellinstansen dagen før det omhandlede stævne, og Appellinstansen bemærkede indledningsvis, at sagens indbringelse derfor i

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

realiteten ikke havde kunnet få nogen praktisk betydning i forhold til stævnet og udtagelsen af rytterne dertil (landsholdsdeltagere).

I relation til udtagelsesproblematikken påpegede Appelininstansen, at *“således som de fastsatte udtagelseskriterier er formuleret, baserer holdudtagelsen sig på en samlet afvejning af en række forskellige hensyn, både sportslige og sociale. DRF’s træner-team er i den forbindelse udstyret med diskretionær beføjelse til at foretage den indbyrdes afvejning og vægtning af udtagelseskriterierne, og kriterierne hjemler ikke på objektiv vis et krav på holdudtagelse for den enkelte rytter.”*

Appelininstansen fandt ikke grundlag for at fastslå, at rideforbundets landsholdstræner-teams holdudtagelse var foretaget uden for rammerne af udtagelseskriterierne eller i øvrigt var foretaget på åbenbart usagligt eller forkert grundlag. Det tilkom herefter ikke Appelininstansen at foretage en prøvelse af det skøn, der nødvendigvis indgik i træner-teamets holdudtagelse.

2.2.2.2 Hvornår i sagsforløbet tager Appelininstansen stilling til afvisningsspørgsmålet?

Normalt er der ikke forskel på den indledende forberedelsesfase i sager, der optages til (realitets)behandling, og sager, der afvises i medfør af DIF’s Loves § 24, stk. 6.

Appelininstansen træffer først afgørelse om afvisning, når sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at Appelininstansen kan vurdere, om det vil være retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at afvise sagen. Det kan være tilfældet, hvis sagen er principiel, eller hvis sagen via en afvisning vil få et åbenbart urimeligt resultat.

Det er derfor udgangspunktet, at der i alle appelininstanssager foregår en almindelig forberedelse af sagen, hvor parterne bliver hørt og derved får lejlighed til at kommentere på hinandens synspunkter. Derved kan parterne være trygge ved, at Appelininstansen også i afvisningssager er bekendt med sagens tema og de problemstillinger, sagen rejser.

I den forbindelse bør en part, der mener, at sagen skal afvises i medfør af § 24, stk. 6, anføre dette i sit indlæg i sagen og begrunde det. Det er dog ikke en betingelse for, at Appelininstansen kan afvise en sag, at en part gør dette gældende. Appelininstansen kan nemlig beslutte at afvise sagen af egen drift.

2.2.3 Sager omfattet af endelighedsbestemmelser

Flere af DIF’s 61 specialforbund har indført såkaldte endelighedsbestemmelser i deres interne regelsæt. Sådanne bestemmelser har til formål at begrænse enten

- 1) klagemuligheden internt i specialforbundsregi (fx mellem disciplinærudvalg og appeludvalg) eller
- 2) appelmuligheden til Appelininstansen.

SIDE 11 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

Endelighedsbestemmelserne afskærer ikke Appellinstansens kompetence:

Det er en ofte set misforståelse, at endelighedsbestemmelserne automatisk medfører, at en sag omfattet af bestemmelserne ikke kan indbringes for Appellinstansen.

Retskildehierarkiet i DIF-idrætten er nemlig sådan, at specialforbundene ved medlemskabet af DIF forpligter sig til at overholde DIF's Love og lovregulativer, jf. DIF's Loves § 6, stk. 1, nr. 1 og 2, der vedtages i fællesskab af specialforbundenes repræsentanter i DIF's repræsentantskab, jf. DIF's Loves § 9. Ligesom en minister ikke kan udstede en bekendtgørelse i strid med hovedloven, kan specialforbundene ikke indføre regler i strid med DIF's Love og lovregulativer.

I relation til Appellinstansens kompetence betyder dette, at det alene er DIF's Loves § 24, stk. 1 og 2, der afgør, om en afgørelse truffet i specialforbundsregi kan behandles i Appellinstansen, og specialforbundene kan ikke selv vælge, om Appellinstansen skal have kompetence i en given sag.

SIDE 12 AF 34

Derfor er det principielt også uden betydning for Appellinstansens kompetence, om endelighedsbestemmelsen har til formål at begrænse den interne klageadgang i specialforbundsregi (nr. 1) eller muligheden for at appellere til Appellinstansen (nr. 2). Som omtalt under 2.1, kan denne afgrænsning dog have betydning for, om Appellinstansens kompetence i sagen skal findes i stk. 1 eller i stk. 2 i DIF's Loves § 24. I de tilfælde, hvor endelighedsbestemmelsen har til formål at begrænse den interne klageadgang i specialforbundsregi (nr. 1), kan det nemlig være nødvendigt at vurdere, om den afgørelse, der ønskes indbragt for Appellinstansen, er truffet af en dømmende instans, der svarer til et ordensudvalg, jf. § 24, stk. 1.

Retstilstanden i relation til endelighedsbestemmelser sikrer, at specialforbundene ikke af egen drift og i egne regelsæt kan begrænse den *retssikkerhed*, der er implementeret på tværs af DIF-idrætten ved etableringen af det fælles tvistløsningssystem *de/s* med Appellinstansen som øverste instans og *de/s* med kravet til specialforbundene om at etablere en dømmende instans efter reglerne i DIF's Lovregulativ IV om minimumsreglerne for specialforbundenes ordensudvalg.

Endelighedsbestemmelserne kan være relevante i afvisningsøjemed:

Den omstændighed, at endelighedsbestemmelserne ikke afskærer Appellinstansens kompetence i sagen, er dog ikke ensbetydende med, at bestemmelserne slet ikke tillægges betydning i forbindelse med Appellinstansens behandling af sagen.

Endelighedsbestemmelserne kan være relevante, når Appellinstansen skal vurdere, om sagen efter omstændighederne bør afvises i medfør af reglen i DIF's Loves § 24, stk. 6, litra d. Denne regel fastslår, at Appellinstansen (eventuelt ved formanden i sagen) *kan* afvise at behandle sagen, hvis den efter karakteren eller omfanget bør være endeligt afgjort med den appellerede afgørelse.

Endelighedsbestemmelserne giver i den forbindelse specialforbundene anledning til selv at pege på, hvor forbundene finder, at appel til Appellinstansen er uhensigtsmæssig.

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

SIDE 13 AF 34

De klareste eksempler på sådanne afgørelser, der normalt ikke bør kunne påklages i DIF-idrættens tvistløsningssystem helt op til Appellinstansen, er de mange løbende dommerskøn, der udøves "på banen", og som ikke kan ændres, uden at hele konkurrencen skal genafvikles (fodbolddommeren fløjter frispark, håndbolddommeren fløjter mål mv.). Dette giver dog sig selv, og Appellinstansen vil normalt også afvise at behandle sager om sådanne dommerskøn o. lign., uanset om sagerne er omfattet af endelighedsbestemmelser i specialforbundets regelsæt.

I "gråzonen" ligger derimod de sager, som ikke vedrører den direkte idrætsudøvelse (fx disciplinærsager om karantæne), men de mere strukturelle rammer om idrætten og klubbers virke (fx sager om kapitalkrav til kontraktklubber eller ansøgninger om selskabers overtagelse af moderklubbens spillelicens). Ofte vil kompetencen til at træffe beslutning om disse forhold være henlagt til særskilte organer i specialforbundet med kendskab til det pågældende fagområde, og som er løsrevet fra det almindelige tvistløsningssystem. Af retssikkerhedsmæssige grunde kan der dog være et lige så stort behov for at kunne påklage sådanne beslutninger, som der kan være for at påklage afgørelser i disciplinærsager om udelukkelse fra idrætsaktiviteterne.

Senest har Appellinstansen udtalt sig om betydningen af endelighedsbestemmelser i specialforbundene i *Sag nr. 7/2013*. Sagen vedrørte de turneringsmæssige konsekvenser for de højest placerede interne herreseniorhold i tre fodboldklubber som følge af, at klubbernes fælles overbygningshold gik konkurs og derfor blev tvangsnedrykket fra 1. division til Fynsserien. DBU's administration v/turneringsafdelingen meddelte i en informationsskrivelse til klubberne, at det var en konsekvens af tvangsnedrykningen af det fælles hold til Fynsserien, at én af moderklubberne, hvis bedst placerede interne hold lå til oprykning fra Fynsserien til Danmarksserien, blev begrænset i sin oprykningsadgang. Administrationens meddelelse blev efterfølgende tiltrådt af DBU's bestyrelse, og denne beslutning var i følge DBU's regelsæt endelig. Alligevel indbragte den klub, der var blevet begrænset i sin adgang til oprykning, sagen for Appellinstansen, der om betydningen af endelighedsbestemmelsen i DBU's regelsæt udtalte følgende:

"Appellinstansen respekterer som udgangspunkt de i specialforbundenes regelsæt fastsatte endelighedsbestemmelser, der kan være hensigtsmæssige af hensyn til afviklingen af en igangværende turnering eller i tilfælde, hvor en ændring af den omtvistede afgørelse vil nødvendiggøre en fornyet afvikling af en afsluttet konkurrence. Det er eksempelvis tilfældet i relation til dommerskøn udøvet under en fodboldkamp.

Omvendt vil Appellinstansen se bort fra endelighedsbestemmelserne i de særlige tilfælde, hvor sagen og den ikendte sanktion er af en sådan karakter, at fratagelse af den sanktionerede person eller klubs mulighed for en efterprøvelse af den omtvistede afgørelse findes særlig betænkelig eller i øvrigt vil være i strid med formålet bag det i DIF-idrætten etablerede tvistløsningssystem, herunder kravet til specialforbundene om oprettelse af et ordensudvalg.

DBU's bestyrelses afgørelse har afgørende betydning for [klubbens] aktuelle sportslige situation, idet klubben derved afskæres oprykningsadgang til Danmarksserien. Oprykningsbegrænsningen er ikke en direkte beskrevet følge af en ordinær nedrykning for et

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

højere rangeret hold i klubben, men er en af DBU's bestyrelse fastsat konsekvens af en tvunget nedrykning af [overbygningsholdet] som følge af konkursen.

Selvom DBU's bestyrelse har betegnet DBU's administrations skrivelse af 29. marts 2013 som en afgørelse, kan sagen ikke anses for at have været undergivet en reel 2 instans-behandling i DBU. DBU's administration er ikke tillagt formel afgørelseskompetence i henhold til turneringspropositionerne, og administrationen kan ikke anses for at være adskilt fra bestyrelsen i det omfang, opbygningen af et flerinstanssystem sædvanligvis må kræve. Derimod følger det direkte af [DBU's regelsæt], at bestyrelsen træffer afgørelse efter indstilling fra administrator.

På ovenstående grundlag, og idet der samtidig henvises dels til det allerede [særlige om-stændigheder efter DIF's Loves § 24, stk. 2] anførte og dels til DBU's bestyrelses dobbelte kompetence på området, finder Appellinstansen tilstrækkeligt grundlag for at se bort fra endelighedsbestemmelsen.

Sagen optages derfor til realitetsbehandling."

Herved sikrer Appellinstansen ved en konkret vurdering i den enkelte sag, at en appel-mulighed ikke afskæres, hvis det vil være retssikkerhedsmæssigt betænkeligt.

2.2.4 Sager, der ikke bør behandles i DIF-idrættens tvistløsningssystem

Appellinstansen afviser normalt at behandle sager, som efter tvistens karakter og retsgrundlag naturligt hører hjemme ved de almindelige domstole.

Afvisningerne sker overordnet på baggrund af en kompetenceafgrænsning mellem de almindelige domstole og DIF-idrættens tvistløsningssystem, hvor kerneområdet er sager, der skal afgøres på baggrund af idrættens egne regler (specialforbundenes vedtægter, turneringsreglementer mv.), og hvor afgørelsen kan fuldbyrdes i idrættens system (fx i form af karantæne).

Sagerne kan overordnet opdeles i 3 grupper:

1. Sager om økonomiske mellemværender
2. Sager om fortolkningen af den almindelige lovgivning
3. Sager, der vedrører almindelige foreningsretlige problemstillinger

Ad 1 Sager om økonomiske mellemværender:

Appellinstansen vil normalt afvise at tage stilling til påstande om økonomiske krav, der ikke støttes på specialforbundets egne regler (fx bødesanktioner ved disciplinærfor-seelser), men på den almindelige lovgivning eller almindelige retsprincipper (erstatningsretlige). Sådanne krav bør afgøres uden for DIF-idrættens tvistløsningssystem.

Eksempelvis afviste Appellinstansen i Sag nr. 2/2014 at behandle et spørgsmål om, hvorvidt en badmintonklub kunne gøre Badminton Danmark erstatningsretlig ansvar-lig for et påstået tab på indgåelse af spillerkontrakter med udenlandske spillere, som klubben havde indgået i tillid til en godkendelse fra specialforbundet, som senere blev

SIDE 14 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

tilbagekaldt. Tilsvarende afviste Appellinstansen i Sag nr. 12/2010 at behandle et spørgsmål om tilbagesøgning for uretmæssig udbetaling af rejsegodtgørelse.

Ad 2 Sager om fortolkningen af den almindelige lovgivning mv.:

Appellinstansen afviser generelt ikke at inddrage den almindelige lovgivning, hvis det er nødvendigt for at træffe en korrekt afgørelse i sagen.

Omvendt vil Appellinstansen normalt afvise at behandle en sag, hvis den altovervejende skal afgøres på baggrund af den almindelige lovgivning eller almindelige retsprincipper, og hvis den principielt ikke vedrører idrættens særlige forhold. Afvisningen sker også ud fra den betragtning, at sådanne sager naturligt hører hjemme ved domstolene.

Fx afviste Appellinstansen i *Sag nr. 11/2004* at behandle en sag om almindelig aftalefortolkning og spørgsmålet om aftalebrud med anførelsen af, at der forelå en "tvist af civilretlig karakter", der ikke hører under Appellinstansens kompetence. Tilsvarende afviste Appellinstansen i *Sag nr. 11/2008* at behandle en sag om bl.a. fortolkning af en lejekontrakt.

Ad 3 Sager, der vedrører almindelige foreningsretlige problemstillinger:

Der indbringes ikke sjældent sager for Appellinstansen, der rejser spørgsmål af almindelig foreningsretlig karakter, som ikke er særlige for idrætsforeninger, men lige så vel kan forekomme i foreninger uden for idrættens verden.

Appellinstansen har i flere tilfælde afvist at behandle sådanne sager, fx i *Sag nr. 14/2010* om stemmeret til ikke-medlemmer på generalforsamlingen baseret på en kutyme (og ikke foreningens vedtægter) og i *Sag nr. 23/2010* om kritik mod klubbestyrelsens varetagelse af bestyrelseshvervet.

Omvendt vil Appellinstansen normalt behandle sager om *eksklusion* fra idrætsforeninger under DIF, uanset om eksklusionen er foretaget med hjemmel i specifikke bestemmelser i foreningsvedtægterne eller på baggrund af almindelige foreningsretlige principper om en forenings mulighed for at ekskludere et medlem. Fx har Appellinstansen i *Sag nr. 20/2013* og *Sag nr. 21/2013* behandlet sådanne eksklusionssager.

At Appellinstansen behandler eksklusionssagerne skyldes bl.a., at en eksklusion er udtryk for, at medlemmet fratages muligheden for at deltage i idrætsaktiviteterne i idrætsforeningen, og det falder naturligt inden for Appellinstansens virke at sikre, at dette kun sker, hvor det er sagligt og rimeligt begrundet og i overensstemmelse med et almindeligt proportionalitetsprincip. Appellinstansen har således fastslået, at en forening, der er medlem af et specialforbund under DIF – og dermed har adgang til alle de fordele, medlemskabet medfører – ikke fuldstændig frit kan ekskludere et medlem, når blot det fornødne flertal opnås på generalforsamlingen.

SIDE 15 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

KAPITEL 3. INDBRINGELSE AF EN SAG FOR APPELINSTANSEN

3.1 Overvejelser inden sagen indbringes

Som det allerede er anført, er det primære sigte med tvistløsningssystemet i DIF-idrætten – hurtigt og ressourcebesparende – at behandle aktuelle idrætssager, som har betydning for igangværende turneringer eller udøveres mv. adgang til at deltage i idrætsaktiviteterne.

Der bør derfor være grænser for, i hvor stort et omfang tvistløsningssystemet anvendes som et almindeligt, altomfavnende klage- og ombudsmandssystem, hvor sager indbringes "af princip", og uden at Appellinstansens afgørelse i sagen reelt har større (idrætslig) værdi for appellanten (klageren) end værdien i at få ret.

Det er samtidig et særligt kendetegn for idrætssagerne, at parterne normalt vil have en vedvarende relation til hinanden også efter, at den konkrete tvistsag er afsluttet. Derfor er det selvfølgelig altid relevant at gøre sig overvejelser om, hvorvidt indbringelse af sagen for Appellinstansen (eller underinstansen i specialforbundet) vil kunne skade den fremtidige relation til modparten i en grad, der overstiger værdien af at få medhold i sagen.

3.2 Hvem kan indbringe en sag for Appellinstansen?

3.2.1 Generelt om appeladgang ("klageberettigelse")

Det er selvfølgelig ikke alle, der kan klage over alt inden for rammerne af DIF-idrættens tvistløsningssystem. Spørgsmålet om, hvem der kan føre sager for Appellinstansen – dvs. hvem der er "klageberettiget" – er beskrevet i § 1 i DIF's Lovregulativ II om Appellinstansen:

"Stk. 1 Sager kan indbringes for Appellinstansen af en person eller en organisation, der var part i sagen i den tidligere instans, og kun af personer eller organisationer under Danmarks Idrætsforbund. Afgørelser truffet i medfør af lovenes § 1, stk. 9, kan dog også indbringes af personer og organisationer uden for Danmarks Idrætsforbund.

Stk. 2 Appellinstansen kan i særlige tilfælde behandle en sag, som indbringes af nogen, der har en væsentlig interesse i den trufne afgørelse, selvom vedkommende ikke var part i sagen i den tidligere instans."

Udgangspunktet er altså, at en afgørelse kun kan indbringes for Appellinstansen af en person mv. (fx en idrætsudøver), der blev anset som part i sagen i den tidligere instans. Hvis det ikke direkte fremgår af den appellerede afgørelse, hvem der var part i sagen – fx ved at det er anført, at sagen vedrører "Anders Andersen [idrætsudøver] mod Bent Bentsen [idrætsudøver]" – kan det tillægges betydning, om den pågældende person blev hørt under sagens behandling.

SIDE 16 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

SIDE 17 AF 34

Bestemmelsens stk. 2 sikrer dog, at også andre personer end de, der formelt blev anset som part i sagen i den tidligere instans, kan indbringe sagen for Appellinstansen, hvis de har en *væsentlig interesse* i den trufne afgørelse.

Det er ikke muligt at opstille nogle helt faste retningslinjer for, hvornår den tilstrækkelige væsentlige interesse foreligger. Det skyldes bl.a., at idrætssagerne er kendetegnet ved, at afgørelserne i praksis kan få betydning for en lang række af idrætsudøvere, klubber mv. Det gælder særligt i de sager, hvor afgørelserne griber ind i stillinger, pointtildelinger, mesterskaber o. lign.

Appellinstansen følger generelt den linje, at en person mv. har den tilstrækkelige væsentlige interesse i den trufne afgørelse i specialforbundsregi, hvis Appellinstansens efterfølgende afgørelse i sagen vil kunne få negativ betydning for personen i forhold til *det faktiske resultat* i den omhandlede konkurrence, fx fordi personen vandt konkurrencen, men i klagesagen i specialforbundsregi er blevet frataget sejren.

Derimod kan personer, for hvem Appellinstansens afgørelse ikke vil kunne få en sådan negativ betydning i forhold til konkurrencens faktiske resultat (men alene en *afledt virkning*), som udgangspunkt ikke indbringe sagen for Appellinstansen. Det kan fx være tilfældet, hvis appellinstanssagen vedrører udfaldet af en kamp mellem hold A og hold B, og at det for hold C er gunstigt, hvis hold B ender med "skrivebordssejren" i specialforbundets ordensudvalg. Hold C vil som udgangspunkt ikke kunne indbringe ordensudvalgsafgørelsen for Appellinstansen, hvis ordensudvalget når frem til, at hold A skal anses som vinder.

Til illustration fastslog Appellinstansen i den presseomtalte *Sag nr. 19/2011*, at Superligaklubben Randers FC ikke kunne påklage en afgørelse truffet af DBU's Disciplinærudvalg vedrørende Lyngby FC's forhold. Havde Disciplinærudvalget sanktioneret Lyngby FC med fratagelse af point, ville det kunne betyde, at Randers FC ikke ville rykke ud af Superligaen. Dette var dog ikke tilstrækkeligt til at anse klubben som omfattet af appeladgangen efter Lovregulativ II's § 1, stk. 2, idet klubben ikke var direkte (negativt) berørt af Disciplinærudvalgets afgørelse.

3.2.2 Høringsspørgsmålet

Vurderingen af, om en person mv. har en væsentlig interesse i den trufne afgørelse i medfør af Lovregulativ II's § 1, stk. 2, er også relevant i forhold til, hvem der bør høres i forbindelse med sagens forberedelse i Appellinstansen.

Således foretager Appellinstansen altid en vurdering af, om der er andre involverede personer mv. i sagen, som bør komme til orde – uanset om de blev anset som parter i sagen i den tidligere instans. Er det tilfældet, vil personerne blive orienteret om sagens indbringelse for Appellinstansen og i den forbindelse blive givet en frist for at komme med bemærkninger til sagen.

Herudover vil Appellinstansen også normalt *orientere* andre personer om sagens indbringelse, såfremt Appellinstansens afgørelse vil kunne ændre den retsstilling, som

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

disse personer eventuelt har indrettet sig efter på baggrund af afgørelsen i den tidligere instans.

Til illustration kan nævnes det eksempel, hvor hold A taber dømmes i en fodboldkamp mod hold B med henvisning til benyttelse af en ikke-spilleberettiget spiller. Hvis hold B ikke er anset for part i sagen i den tidligere instans, fx fordi sagen er rejst af specialforbundets disciplinærudvalg af egen drift, vil hold B normalt heller ikke blive anset for omfattet af Lovregulativ II's § 1, stk. 2, i forbindelse med sagens behandling for Appellinstansen. Det skyldes netop, at Appellinstansens afgørelse ikke vil kunne få negativ betydning for hold B i forhold til det *faktiske resultat* i kampen, som hold B tabte. Omvendt er det naturligvis relevant for hold B at vide, at sagen nu verserer for Appellinstansen, og at det ikke er sikkert, at den oprindelige "skrivebordssejr" vil stå ved magt.

3.2.3 Specialforbundet som part

SIDE 18 AF 34

Som det er tilfældet i det under 3.2.2 nævnte eksempel, indbringes der ikke sjældent sager for Appellinstansen, hvor sagen oprindeligt er rejst af en dømmende instans i specialforbundet af egen drift.

Eksempelvis er der i flere specialforbund etableret et to-instanssystem med et disciplinærudvalg og et appeludvalg, hvor disciplinærudvalget af egen drift kan indlede disciplinærsager mod idrætsudøvere, klubber mv., når udvalget bliver bekendt med mulige overtrædelser af specialforbundets regelsæt.

Appellinstansen vil normalt betragte disciplinærudvalgene som *dømmende instanser* i overensstemmelse med specialforbundets egen opfattelse af udvalgene.

Det betyder bl.a., at Appellinstansen efter omstændighederne kan afvise at behandle sagen med henvisning til DIF's Lov § 24, stk. 6, litra a (behandling i 2 instanser), hvis sagen både har været behandlet i specialforbundets disciplinærudvalg og appeludvalg (ordensudvalg).

Omvendt vil Appellinstansen ikke betragte disciplinærudvalget som part i appellinstanssagen, og disciplinærudvalget vil normalt heller ikke selv kunne indbringe sagen for Appellinstansen i medfør af Lovregulativ II's § 1, stk. 2 ("særlige tilfælde").

Denne kvalifikation af disciplinærudvalget har så den konsekvens, at der reelt indbringes en sag for Appellinstansen med kun én formel part; nemlig den idrætsudøver mv., som specialforbundets disciplinærudvalgs (og efterfølgende appeludvalgs) afgørelse vedrører. Da retssager ved de almindelige domstolene altid er kendetegnet ved, at der er to parter, bør tilsvarende gælde i appellinstanssagerne. Derfor vil Appellinstansen normalt anse specialforbundet som sådan for part i en sag, der oprindeligt er rejst af fx et disciplinærudvalg af egen drift.

Dette betyder, at specialforbundet, normalt ved bestyrelsen, vil blive givet lejlighed til at udtale sig i sagen og give møde, såfremt sagen behandles mundtligt på et møde i Appellinstansen. Fx blev DBU i *Sag nr. 4/2013* anset for part i en sag, som var rejst af

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

DBU's Disciplinærudvalg – der er etableret som et uafhængigt organ – af egen drift, og hvor en superligaklub blev sanktioneret som følge af klubbens tilskueres adfærd.

3.3 Frister

Fristen for at indbringe en sag for Appellinstansen fremgår af DIF's Loves § 24, stk. 1, og er fire (4) uger efter, at den person, som ønsker at indbringe en afgørelse, har modtaget denne.

Overskrides fristen, vil sagen som det klare udgangspunkt blive afvist af Appellinstansen. Hvis der foreligger særligt undskyldende omstændigheder, kan Appellinstansen dog vælge at behandle sagen.

Indbringelsesfristen beregnes på den måde, at fristen udløber på *samme hverdag 4 uger efter*, at den appellerede afgørelse er modtaget. Modtages den appellerede afgørelse en mandag, skal appelskrivelsen (altså klageskrivelsen) således være modtaget i Appellinstansen senest mandagen 4 uger efter.

Ofte vil afgørelserne fra DIF-idrættens tvistløsningssystem, herunder specialforbundenes ordensudvalg mv., blive udsendt til parterne med e-mail. I disse tilfælde vil det som udgangspunkt være let at fastslå, hvornår afgørelsen er modtaget, og dermed hvornår 4 ugers-fristen skal regnes fra.

Fremsendes afgørelsen derimod alene med almindelig post, vil man normalt gå ud fra, at afgørelsen er kommet frem dagen efter afgørelsens datering.

3.4 Hvem skal appelskrivelsen sendes til?

Appelskrivelsen (klageskrivelsen) og eventuelle bilag skal sendes til Appellinstansens sekretariat. Der er dog visse specialforbund, der i deres interne regelsæt anmoder om, at appelskrivelsen først sendes til forbundet, som herefter videresender den til Appellinstansen.

Appelskrivelsen kan sendes med almindelig post til

Danmarks Idrætsforbund
DIF-idrættens Højeste Appellinstans, sekretariatet
Idrættens Hus, Brøndby Stadion 20
2605 Brøndby

eller pr. e-mail til

DIF's hovedmail dif@dif.dk eller
direkte til Appellinstansens juridiske sekretær, Mads Boesen, mbn@dif.dk

SIDE 19 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

SIDE 20 AF 34

3.5 Hvordan skal indlæg i appelinstanssagen udfærdiges?

3.5.1 Ingen formelle formkrav

Der gælder ikke nogen formelle formkrav til appelskrivelsen (klageskrivelsen) mv. Det betyder, at sagens parter principielt kan udfærdige deres indlæg på den måde, de finder mest hensigtsmæssig.

Indlæg i sagerne kan både fremsendes med almindelig post og elektronisk, og de kan både skrives i særskilte dokumenter (Word eller PDF) eller direkte i en e-mail.

Generelt *anbefales* det dog, at indlæggene skrives i særskilte dokumenter, som så *vedhæftes* den e-mail, hvori de fremsendes til Appellinstansen. Det gør det lettere for både parterne og de appelinstansmedlemmer, der skal behandle sagen, at danne sig et overblik over sagens dokumenter.

3.5.2 Indholdet af appelskrivelsen, svarskrivelsen mv.

Parterne bør i deres indlæg i sagen inkludere følgende oplysninger:

1. Påstand

Appellanten (personen, der indbringer sagen) skal i appelskrivelsen gøre det klart, hvad påstanden er. Det samme skal modparten i sit svar i sagen.

En påstand er udtryk for det *resultat*, parten ønsker, sagen skal få.

Generelt siger man, at en påstand skal formuleres så kort og præcist, at den kan indgå i Appellinstansens konklusion i sagen. Er parternes påstande uklare, kan Appellinstansen eventuelt søge dette afhjulpet ved spørgsmål til parterne.

I en idrætssag kan appellantens påstand fx være, at "Anders Andersen erklæres som vinder af DM i Marathon 2013", mens modparten så kan påstå, at "Dansk Atletik Forbunds Appeludvalgs afgørelse af 1. juli 2013 i sag nr. 1/2013 stadfæstes".

2. Sagsfremstilling

Appellanten bør i appelskrivelsen også give en koncentreret, men fyldestgørende beskrivelse af faktum i sagen.

Sagsfremstillingen bør skrives i kronologisk rækkefølge og gøre det muligt for en person, der ikke kender til sagen, at forstå sagsforløbet og sætte ind i de problemstillinger, sagen rejser. Det skal derfor undgås, at sagsfremstillingen skrives "indforstået", eller at det tages for givet, at læseren er fuldt ud bekendt med, hvordan fx en konkurrence inden for den givne idrætssport disciplin sædvanligvis afvikles.

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

Herudover bør sagsfremstillingen være så neutralt og loyalt skrevet, som det er muligt. Det betyder bl.a., at det skal fremhæves, hvis der er uenighed om sagsforløbet.

Hvis der i sagsfremstillingen omtales dokumenter mv., der indgår som *bilag* i sagen, bør der henvises hertil. Bilagene bør i den forbindelse være nummeret, således at det er let for appelinstansmedlemmerne og modparten at finde de bilag, der henvises til, jf. under 3.5.4.

3. Partens argumenter (anbringender) – og de relevante regler
Parten skal begrunde – både med henvisning til sagens faktum og de relevante regler, fx turneringsreglementer – hvorfor sagen skal ende med det ønskede resultat (påstanden).

SIDE 21 AF 34

3.5.3 Husk, hvem modtageren af indlægget er

Det er altid godt at huske på, når man skriver et indlæg i en appelinstanssag, at appelinstansmedlemmerne ikke nødvendigvis kender sagen på forhånd.

Det er derfor vigtigt, at der ikke kræves et forhåndskendskab til sagen og dens faktiske omstændigheder for at forstå indlægget.

Populært sagt skal man altså forsøge at præsentere sin sag og sine argumenter på en så forståelig og letlæselig måde som muligt.

3.5.4 Nummerering/litrering af indlæg og bilag

Parterne bør så vidt muligt nummerere deres indlæg og nummerere/litrere deres bilag, således at det er let for både dem selv, modparten og appelinstansmedlemmerne at have et samlet overblik over sagens dokumenter.

Appellanten (klageren) kan med fordel betegne sine bilag med arabertal (bilag 1, 2 3 osv.), mens modparten kan betegne sine bilag med store bogstaver (bilag A, B, C osv.).

3.6 Særligt hastende sager

3.6.1. Ingen fast (maksimal) sagsbehandlingstid

Hvis sagen er af særligt hastende karakter, bør appellanten (klageren) oplyse dette allerede i forbindelse med, at sagen fremsendes til Appellinstansen.

Appellinstansen kan normalt ikke allerede ved sagens modtagelse garantere, at sagen behandles inden for en bestemt tidsramme.

Appellinstansen bestræber sig dog altid på at behandle en sag så hurtigt, som dens beskaffenhed og karakter tillader, når der også tages fornødent hensyn til, at sagerne skal behandles retssikkerhedsmæssigt forsvarligt med det sigte at nå til det materielle rigtige resultat.

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

3.6.2 Opsættende virkning

Opsættende virkning betyder, at den afgørelse, der indbringes for appelininstansen, ikke har virkning, før Appelininstansen har truffet afgørelse i sagen.

Hvis en idrætsudøver fx er ikendt 5 spilledages karantæne ved den appellerede afgørelse fra specialforbundets ordensudvalg, vil den opsættende virkning betyde, at spilleren fortsat kan spille, mens sagen behandles i Appelininstansen. Først hvis Appelininstansen stadfæster ("fastholder") den appellerede ordensudvalgsafgørelse, vil karantænen træde i kraft.

Det er det klare udgangspunkt, at en appel til Appelininstansen *ikke* tillægges opsættende virkning. Det fremgår også af DIF's Lovregulativ IV's § 8, 1. punktum.

SIDE 22 AF 34

Efter bestemmelsen i DIF's Loves § 24, stk. 4, kan Appelininstansens formand i sagen dog *undtagesvist* tillægge en appel opsættende virkning. At det hører til undtagelsen, at en appel tillægges opsættende virkning, betyder bl.a., at parterne ikke kan udnytte appelmuligheden i et forsøg på at "vinde tid" i sagen.

Et af de få eksempler på, at en appel rent faktisk blev tillagt opsættende virkning, er den medieomtalte *Sag nr. 4/2013*, hvor Brøndby IF af DBU's Appeludvalg var blevet ikendt en bøde på kr. 150.000 samt frakendt retten til at spille med tilskuere i 2 hjemmekampe (og betinget i en tredje) som følge af, at klubbens tilhængere løb på banen efter pokalsejren over FCK på Brøndby Stadion i november 2012. I forbindelse med indbringelsen af sagen for Appelininstansen, begærede Brøndby IF appellen tillagt opsættende virkning.

Appelininstansen fastslog i den forbindelse af generel betydning for spørgsmålet om opsættende virkning, at afgørelsen derom beror på en *afvejning*

- 1) af specialforbundets ("idrætssamfundets") interesse i, at gennemførelsen af den appellerede afgørelse ikke udsættes,

over for

- 2) arten og omfanget af den skade, den sanktionerede part derved kan blive påført, *herunder om skaden er alvorlig og muligvis uoprettelig.*

Ligeledes må det tillægges betydning, om der efter en foreløbig vurdering foreligger et rimeligt grundlag for appellansens (klagerens) påstand i sagen.

Appelininstansen tillagde herefter appellen opsættende virkning i relation til sanktionen bestående i frakendelsen af retten til at spille hjemmebanekampe med tilskuere. Det blev navnlig begrundet med, at det i sagen var første gang, at denne sanktion var blevet anvendt i DBU-regi, og at formålet med den ikendte sanktion eller hensynet til en effektiv håndhævelse af DBU's regler ikke i øvrigt talte afgørende imod den opsættende virkning.

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

Spørgsmålet om opsættende virkning kan i øvrigt også være reguleret direkte i specialforbundets regelsæt. Eksempelvis kan der være adgang til, at specialforbundets ordensudvalg mv. i sin afgørelse bestemmer, at en eventuel indbringelse af ordensudvalgets afgørelse for Appellinstansen vil have opsættende virkning.

Herudover er der også i DIF's Lovregulativ IV's § 8, 2. punktum, hjemmel til, at specialforbundets ordensudvalg mv. beslutter, at en sags indbringelse for Appellinstansen har opsættende virkning.

SIDE 23 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

KAPITEL 4. SAGSBEHANDLINGEN I APPELINSTANSEN

4.1 Anvendelsen af retsplejemæssige principper

4.1.1 Generelle bemærkninger

DIF's Lovregulativ II om Appellinstansen indeholder kun i begrænset omfang processuelle regler for behandlingen af appellinstanssagerne.

I stedet følger det af lovregulativets § 10, at Appellinstansen selv fastsætter regler for behandlingen af den konkrete sag. Det sikrer et lettilgængeligt system med en stor fleksibilitet, således at sagsbehandlingen i idrætssagerne kan tilpasses omstændighederne i den enkelte sag. Eksempelvis ville det være uhensigtsmæssigt, hvis behandlingen af en sag, der har betydning for en igangværende turnering, blev unødigt forlænget som følge af meget firkantede processuelle regler.

Appellinstansens sagsbehandling bygger dog på en praksis, som i meget høj grad er påvirket af den måde, civile retssager ved de almindelige domstole behandles på, og almindelige retsplejemæssige principper vil som udgangspunkt blive fulgt. Dette har Appellinstansen i *Sag nr. 1/2004* udtrykt således, at Appellinstansen *"behandler de tvister, der forelægges for [Appellinstansen], efter principper, der med de ændringer, der følger af forholdets natur, har lighed med principperne for en civil retssag. Dette gælder så meget mere, når parterne i en tvist er advokatrepræsenteret"*.

Som nævnt, er det dog et af formålene med Appellinstansens virke, at idrætssagerne kan afgøres hurtigere og billigere end ved domstolene, og at det som udgangspunkt skal være muligt at føre sin sag for Appellinstansen på betryggende vis, selvom man ikke har erfaring med retssagsbehandling. Derfor har Appellinstansen en mere aktiv rolle i sagerne, end hvad der er sædvanligt for domstolene, og Appellinstansen forsøger således at hjælpe til med, at sagerne holdes på rette spor, og at de for Appellinstansens afgørelse nødvendige oplysninger bliver fremlagt.

Som det også tidligere er nævnt, er det herudover et formål med Appellinstansens virke, at idrætssagerne finder deres endelige afgørelse i idrættens tvistløsningssystem. Derfor er Appellinstansens tilgang til sagerne ofte mere pragmatisk end domstolenes, og generelt kan sagsbehandlingen virke mindre "firkantet".

4.1.2 Eksempler

Processkrifter:

I lighed med almindelige retssager ved domstolene, består kernen i den skriftlige forberedelse af appellinstanssagerne i parternes afgivelse af processkrifter.

Som det også er anført under 3.5.1, gælder der dog ingen formelle formkrav i den forbindelse, og Appellinstansens pragmatiske tilgang til sagerne indebærer, at Appellinstansen normalt ikke afviser en sag alene med henvisning til, at appelskrivelsen er mangelfuld.

SIDE 24 AF 34

I stedet vil appellanten (klageren) ofte blive givet mulighed for at berigtige manglerne, og i *Sag nr. 18/2012*, påpegede Appellinstansen, at specialforbundenes dømmende instanser bør gøre tilsvarende.

Nye påstande:

Som beskrevet under 2.1, er det efter DIF's Loves § 24, stk. 1, som udgangspunkt en betingelse for, at Appellinstansen kan behandle sagen, at der forinden er truffet en afgørelse i sagen af fx specialforbundets ordensudvalg (underinstansen).

Det betyder samtidig, at Appellinstansen som udgangspunkt alene kan foretage en prøvelse af spørgsmål, der forinden har været indbragt for og prøvet i underinstansen – og som dermed er blevet afgjort ved den konkrete afgørelse, som indbringes for Appellinstansen.

SIDE 25 AF 34

Kun hvis der foreligger "*særlige omstændigheder*", jf. § 24, stk. 2, kan der gøres en undtagelse.

Dette har Appellinstansen senest fastslået i *Sag nr. 12/2013* vedrørende en klub under DAFF (amerikansk fodbold), der havde benyttet en U16-spiller på klubbens U19-hold uden fornøden dispensation. I DAFF's Disciplinærudvalg (1. instans) blev *klubben* sanktioneret med dels en bøde på kr. 2.500 og dels et tvunget nederlag i den pågældende kamp. *Spilleren* blev ikendt en karantæne på én spillerunde, mens *træneren* blev suspenderet i 3 måneder for enhver form for deltagelse i aktiviteter under DAFF og i foreninger under DAFF. Klubben indbragte herefter sagen for DAFF's Appeludvalg (2. instans), men anfægtede alene karantænen til spilleren og omfanget (konsekvenserne) af suspensionen af træneren. Bøden til klubben, det tvungne nederlag og selve længden af trænerens suspension blev altså ikke anfægtet i 2. instanssagen, hvor DAFF's Appeludvalg stadfæstede Disciplinærudvalget afgørelse. Da klubben indbragte sagen for Appellinstansen (3. instans), ønskede klubben også at få prøvet bøden, det tvungne nederlag og længden af trænerens suspension. Det afslog Appellinstansen, idet der ikke forelå "*sådanne særlige omstændigheder*", at også disse sanktioner kunne prøves af Appellinstansen uden forinden at have været prøvet i DAFF's Appeludvalg.

Nye anbringender (argumenter):

I relation til fremsættelsen af *nye anbringender* (dvs. nye retlige argumenter for, hvorfor man skal have ret i sagen) har Appellinstansen anlagt den praksis, at nye anbringender som udgangspunkt accepteres under den forudsætning, at den part, som mødes af et nyt anbringende, har tilstrækkelig mulighed for at forholde sig til dette. Det er bl.a. fastslået i *Sag nr. 4/2007*.

Udeblivelsesvirkning mv.:

Hensynet bag Appellinstansens virke og det grundlæggende ønske om, at idrætssagerne finder deres endelige – og rigtige – afgørelse i det interne tvistløsningssystem, medfører, at de almindelige retsplejemæssige principper om såkaldt udeblivelsesvirkning (navnlig retsplejelovens §§ 352 og 360) normalt ikke finder anvendelse i appellinstanssagerne.

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

I en almindelig retssag er det sådan, at hvis den part, der sagsøges i sagen (sagsøgte), ikke rettidigt afgiver sit svarskrift, vil retten kunne afsige dom efter sagsøgerens påstand.

Udeblivelsesvirkningen vil altså kunne have som naturlig konsekvens, at sagen ikke får det resultat, som ellers ville være det mest rigtige. Det vil være en meget uheldig konsekvens i idrætssagerne, særligt som følge af *de/s* idrætssagernes særlige karakter og mulige konsekvenser for andre idrætsudøvere mv. end de direkte i sagen involverede og *de/s* hele formålet med tvistløsningssystemet i DIF-idrætten, hvor hensynet til den både idrætsligt og juridisk set rigtige afgørelse er særligt tungtvejende.

Sagsbehandlingen i specialforbundsregi:

Appelinstansen har i en lang række sager foretaget en vurdering af, om sagsbehandlingen i underinstansen, fx specialforbundets ordensudvalg, er sket under iagttagelse af almindelige principper for god sagsbehandling.

SIDE 26 AF 34

Eksempelvis understregede Appelinstansen i den medieomtalte *Sag nr. 6/2006* om Anja Andersens beordring til sine Slagelse-spillere om at forlade banen under en ligakamp, at sagsbehandlingen i de dømmende instanser i specialforbundene under DIF "sker under iagttagelse af de samme almindelige principper for god sagsbehandling, der gælder inden for retsplejen og den offentlige forvaltning, herunder om partshøring og den berørtes adgang til at blive bekendt med det, der er fremkommet i sagen"

4.2 Sagens tilrettelæggelse (forberedelsen)

4.2.1 Forberedelsens styring – Appelinstansens sekretariat

Sagens forberedelse styres normalt af Appelinstansens sekretariat v/den juridiske sekretær. Hvis parterne har praktiske spørgsmål til sagens behandling, skal de stilles til den juridiske sekretær.

Når en sag modtages i Appelinstansen, vil der blive *kvitteret* for modtagelsen. Det kan enten ske i en særskilt kvitteringsskrivelse eller samtidig med, at Appelinstansen udsender sin høringsskrivelse i sagen, hvorved øvrige parter mv. orienteres om sagen og gives lejlighed til at udtale sig.

4.2.2 Parternes skriftlige indlæg

I overensstemmelse med almindelige retsplejemæssige (og forvaltningsmæssige) principper, vil sagens parter blive givet anledning til at kommentere på hinandens indlæg i sagen.

Der vil i den forbindelse normalt også være mulighed for, at appellanten (klageren) kan afgive supplerende bemærkninger (replik) til modpartens svarskrivelse, og at modparten tilsvarende får lejlighed til at afgive supplerende bemærkninger (duplik) til appellantens supplerende bemærkninger (replik).

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

I forbindelse med høringen af sagens parter mv. vil Appellinstansen fastsætte *frister* for bemærkningerne.

Hvis man ikke overholder fristerne, vil Appellinstansen normalt lægge til grund, at man ikke ønsker at afgive (yderligere) bemærkninger, og sagen vil derfor kunne afgøres på det foreliggende grundlag. Generelt anbefales det dog, at en part, der ikke ønsker at fremkomme med (yderligere) bemærkninger, ikke blot tavst "lader fristen løbe ud", men i stedet oplyser derom. Så vil sagens videre behandling ikke skulle afvente fristens udløb, og Appellinstansen kan dermed hurtigere træffe sin afgørelse.

Normalt vil der blive givet 14 dages frist for svarskrivelse og ca. 1 uges frist for efterfølgende indlæg. Sagens eventuelt hastende karakter kan dog betinge, at kortere frister må fastsættes og accepteres.

SIDE 27 AF 34

4.2.3 Parternes ansvar for forberedelsen omfang og indhold

Under sagens forberedelse kan parterne i høj grad medvirke til, at sagen fremmes hurtigst muligt, og parterne bør generelt forsøge ikke at forlænge skriftvekslingen unødigt.

Det skal i denne forbindelse huskes på, at en appellinstanssag normalt er kendetegnet ved, at den allerede har været behandlet i en eller flere dømmende instanser i specialforbundsregi, og at parterne i den forbindelse allerede har haft lejlighed til at fremkomme med bemærkninger til sagen.

Ideelt set bør forberedelsen af sagen i Appellinstansen derfor være ganske kort, idet parternes indlæg vil kunne bestå i en overskuelig sammenfatning af det, der allerede er blevet sagt og skrevet i forbindelse med sagens behandling i de tidligere instanser.

Alligevel ses det ikke sjældent, at forberedelsen af appellinstanssagen griber om sig, fordi parterne finder anledning til at fremkomme med en lang række nye bemærkninger, herunder ofte om forhold, der ikke relaterer sig til sagens egentlige problemstilling. Det kan fx være inddragelse af faktuelle oplysninger om begivenheder, der ligger *efter* det sagsforløb, som appellinstanssagen vedrører. Dette bør undgås.

4.2.4 Praktisk om korrespondancen i sagen

Ofte vil appellanten fremsende sin appelskrivelse pr. e-mail, og det vil herefter være naturligt, at sagens forberedelse og korrespondancen i den forbindelse også sker elektronisk.

Ønsker en part ikke at modtage korrespondancen mv. elektronisk, men med almindelig post, bedes dette oplyst Appellinstansen.

Er sagens bilagsmateriale omfattende, vil Appellinstansen dog anmode om modtagelse af dette med almindelig post, evt. i et bestemt antal eksemplarer.

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

Herudover skal parterne være opmærksomme på, at de altid skal sende hinanden kopi af deres korrespondance til Appellinstansen, evt. ved at sætte hinanden på som "Cc..." i e-mails.

Parterne kan i denne forbindelse ikke forvente at kunne korrespondere med Appellinstansen (og den judiske sekretær) uden om modparten, og parterne kan gå ud fra, at al korrespondance til Appellinstansen (og fremsendte dokumenter mv.) samtidig vil tilgå modparten ved, at Appellinstansen sender det videre til orientering. Dette "åbne forum" i sagerne skal sikre *de/s* tilliden til, at Appellinstansen behandler sagen upartisk, og *de/s* at parterne er bekendt med alle de oplysninger, der ligger i sagen, og som kan danne grundlag for Appellinstansens afgørelse.

4.3 Antal appellinstansmedlemmer pr. sag

SIDE 28 AF 34

Det afhænger af den enkelte sags karakter mv., hvor mange af Appellinstansens i alt 10 medlemmer, der deltager i sagens behandling. Det er formanden i sagen, der afgør, hvor mange medlemmer der skal deltage i sagens behandling, jf. Lovregulativ II's § 2.

Det er som udgangspunkt et krav efter DIF's Lovregulativ II's § 2, 2. led, at der deltager mindst 3 medlemmer i sagens behandling, hvoraf formanden i sagen skal have dommererfaring.

Således som Appellinstansen er sammensat i dag, vil alle sager tilmed blive behandlet af mindst et medlem, som til daglig i sit civile hverv fungerer som dommer ved de almindelige domstole.

Undtagelsen til kravet om, at sagen behandles af mindst 3 medlemmer, er navnlig de sager, som afvises ved en såkaldt formandsbeslutning, fx efter reglen i DIF's Loves § 24, stk. 6, jf. under 2.2.2.

4.4 Mundtlig eller skriftlig behandling?

4.4.1 Mundtlig behandling, hvis det ønskes

Tidsperspektivet er ofte af stor betydning i idrætssagerne, og normalt vil sagen kunne blive afgjort hurtigere af Appellinstansen, hvis sagen behandles på skriftligt grundlag, end hvis sagen behandles mundtligt på et møde i Appellinstansen, hvor parterne får adgang til at møde op og fremføre deres argumenter.

Det er særligt derfor, at udgangspunktet for appellinstanssagerne er, at de behandles på skriftligt grundlag.

Det følger dog samtidig af Lovregulativ II's § 5, stk. 1, at behandlingen af en sag sker mundtligt, hvis en af parterne ønsker dette. Hvis en part ønsker mundtlig behandling, skal det oplyses så tidligt som muligt under sagens forberedelse.

Herudover kan formanden i sagen eller to af de øvrige appellinstansmedlemmer bestemme, at sagens behandling sker mundtligt – også selvom parterne ønsker skriftlig

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

behandling. Denne beslutning vil basere sig på en vurdering af, om det er nødvendigt for at kunne behandle sagen forsvarligt, at behandlingen sker mundtligt.

4.4.2 Skriftlig behandling af formalitetsspørgsmål

Appelinstansens formand i sagen kan bestemme, at formalitetsspørgsmål behandles skriftligt, jf. Lovregulativ II's § 5, stk. 2. Det gælder, uanset om en af parterne har ønsket, at også et sådan spørgsmål behandles mundtligt.

Formalitetsspørgsmål er eksempelvis spørgsmål om, hvorvidt appelfristen på 4 uger i DIF's Loves § 24, stk. 1, er opfyldt.

Det er Appellinstansen, der foretager vurderingen af, om et spørgsmål er at karakterisere som et formalitetsspørgsmål, men parterne kan naturligvis fremsætte deres argumenter i den forbindelse.

4.4.3 Mødet i Appellinstansen ("hovedforhandlingen")

Hvis sagen skal behandles mundtlig på et møde i Appellinstansen, jf. under 4.4.1, vil det ske inden for følgende *vejledende* rammer.

Tidsrammerne:

Som udgangspunkt afsættes der, medmindre andet er aftalt, 1 time til mødet. Hvis parterne ikke finder 1 time tilstrækkelig, bør dette oplyses så tidligt som muligt og gerne allerede ved sagens indsendelse. Appellinstansens formand afgør, om der skal sættes yderligere tid af.

Parternes mundtlige indlæg:

Parterne kan lægge til grund, at Appellinstansens medlemmer har læst sagens bilag forud for mødet. Derfor er der ikke behov for en egentlig forelæggelse af sagen.

I stedet vil det normalt være sådan, at appellanten (klageren) går direkte "i kødet" på sagen og redegør for sine synspunkter med samtidig henvisning til de faktuelle oplysninger – eventuelt med henvisning til de relevante bilag – som vedkommende især lægger vægt på. Derefter svarer modparten og redegør på samme måde for sine synspunkter mv.

Vidner:

Vidneførsel kan som udgangspunkt finde sted, men bør kun ske i nødvendigt og moderat omfang. Årsagen hertil er navnlig, at der kun er en meget begrænset tidsmæssig mulighed for afhøring af vidner, og at der ikke gælder en generel pligt for ethvert vidne til at tale sandt.

Hvis en part finder det nødvendigt at føre vidner, bør dette oplyses så tidligt som muligt under sagens forberedelse. Vidnernes navne skal anføres, og det bør samtidig anføres, hvad temaet for vidnernes forklaring vil være. Tilsvarende skal den part, der ønsker at føre vidner, underrette modparten herom, således at sidstnævnte kan forberede egne spørgsmål til vidnerne.

SIDE 29 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

Det er dog i alle tilfælde Appellinstansens formand i sagen, der på baggrund af sagens karakter afgør, om et ønske om vidneførsel skal imødekommes.

Hvis en part uden forudgående meddelelse møder med vidner, må vedkommende påregne, at vidneførslen ikke vil blive accepteret, hvis modparten protesterer derimod.

Spørgsmål fra Appellinstansen:

Når parterne har afgivet deres indlæg, stiller appellinstansmedlemmerne ofte uddybende spørgsmål til parterne for at få belyst sagen yderligere.

Efter eventuelle afsluttende bemærkninger fra parterne afsluttes mødet.

Votering mv.:

Når parterne har forladt mødet, voterer Appellinstansens medlemmer.

SIDE 30 AF 34

Herefter vil der medgå tid til udfærdigelsen af den skriftlige kendelse i sagen. Den kan normalt forventes at foreligge hos parterne inden for 2 uger.

Nye anbringender:

Appellinstansen har anlagt den praksis, at udgangspunktet er, at nye anbringender på mødet accepteres, hvis den part, der mødes af et nyt anbringende, har tilstrækkelig mulighed for under mødet at forholde sig til det nye anbringende.

Nye bilag på mødet:

Det tillades kun undtagelsesvis parterne at fremlægge nye bilag på mødet, og der kan særligt ikke forventes adgang til at fremlægge bilag, som modparten ikke allerede er i besiddelse af.

Derfor skal parterne sørge for, at Appellinstansen og modparten har modtaget de bilag, der ønskes fremlagt i sagen, i god tid (og normalt senest 8 dage) inden mødet.

Det anbefales naturligvis, at bilagene fremlægges samtidigt med partens indlæg i sagen (appelskrivelse og svarskrivelse), og at der i indlæggene henvises på en overskuelig måde til bilagene. Der henvises i den forbindelse til det under 3.5.4 anførte om nummerering/litrering af bilag.

Offentlighed:

Hvis sagens behandling skal ske mundtligt på et møde i Appellinstansen, vil offentligheden som udgangspunkt have adgang til mødet, jf. Lovregulativ II, § 6.

4.4.4 Beskikkelse af advokat

I medfør af DIF's Lovregulativ II's § 4 kan Appellinstansen beskikke advokat for en part, hvis den anden part er et organ under DIF, fx et specialforbund.

Bestemmelsen er indført for navnlig at sikre muligheden for, at der i større sager, hvor den endelige afgørelse kan have indgribende betydning for idrætsudøveren, er adgang til at beskikke en advokat for denne.

Som nævnt, er det dog et grundprincip i tvistløsningssystemet i DIF-idrætten og i Appellinstansens virke, at idrætssagerne skal kunne føres på betryggende vis uden inddragelse af juridiske rådgivere, og at Appellinstansen derfor også ofte aktivt medvirker til sagens oplysning mv.

Derfor er det også udgangspunktet i appellinstanssagerne, at parterne selv må antage advokatbistand, hvis de finder det nødvendigt, og hver især betale de hermed forbundne omkostninger.

Beskikkelsen af en advokat skal derfor betragtes som en absolut undtagelse til dette udgangspunkt, og i nyere praksis er det alene i *Sag nr. 15/2005*, at Appellinstansen har imødekommet en anmodning om beskikkelse af en advokat. Sagen vedrørte DIF's regler om seksualkrænkelser, og appellanten var i den appellerede afgørelse udelukket i 10 år fra at beskæftige sig med børn og unge i DIF-idrætten.

Hvis en part ønsker en advokat beskikket, skal vedkommende anmode herom ved sagens fremsendelse til Appellinstansen, eller så snart vedkommende er blevet bekendt med, at modparten har indbragt sagen. Parten bør begrunde, hvorfor advokatbistand findes påkrævet.

Appellinstansens formand i sagen afgør, om beskikkelse skal ske.

Når beskikkelse sker, betaler DIF advokatens honorar, der fastsættes af Appellinstansen i forbindelse med sagens afslutning. Den beskikkede advokat bør rådføre sig med Appellinstansens sekretariat om udgifternes omfang, herunder salæret, inden arbejdet påbegyndes.

Appellinstansen kan i forbindelse med en fastsættelse af sagsomkostninger i henhold til DIF's Lovregulativ II's § 8, jf. under kapitel 6, bestemme, at den part, der har fået beskikket en advokat, helt eller delvist skal erstatte DIF's udgifter til advokaten. Beskikkelse af advokat betyder altså ikke nødvendigvis, at advokatbistanden er gratis for den part, der har fået beskikket advokat, men indebærer, at advokaten er sikker på at få det honorar, som Appellinstansen fastsætter.

SIDE 31 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

KAPITEL 5. SAGENS AFSLUTNING - KENDELSE MV.

5.1 Kendelsen

Appelinstanssagen vil blive afgjort med en skriftlig (og begrundet) kendelse. Det gælder både i sager, der afvises, herunder efter DIF's Loves § 24, stk. 6, og i sager, der realitetsbehandles.

I visse tilfælde, hvor sagen har været af særligt hastende karakter, har Appelinstansen meddelt parterne sin konklusion i sagen, så snart denne har foreligget, og samtidigt oplyst, at den fuldstændige (og begrundede) kendelse vil blive tilsendt parterne senere. Det var eksempelvis tilfældet i *Sag nr. 2/2014*, hvor Appelinstansens afgørelse havde betydning for afviklingen af et nært forestående slutspil i badmintonligaen og for, hvilke hold der skulle deltage i nedrykningsspillet.

Appelinstansens kendelser er som udgangspunkt offentligt tilgængelige. Hvis hensynet til en af parterne taler afgørende derfor, kan kendelsen offentliggøres i anonymiseret form, eller offentliggørelse kan helt undlades.

5.2 Genoptagelse

Når Appelinstansen har afsagt kendelse i sagen, er sagens behandling i DIF-idrættens interne tvistløsningssystem slut. Det følger således af DIF's Lovregulativ II's § 9, stk. 2, at Appelinstansens kendelse ikke kan indbringes for noget andet organ inden for Danmarks Idrætsforbund.

Dog følger det af § 9, stk. 1, at en sag, der er afgjort af Appelinstansen, under ganske særlige omstændigheder kan optages til fornyet behandling.

SIDE 32 AF 34

KAPITEL 6. OMKOSTNINGER VED SAGENS BEHANDLING

Det er ikke pålagt et *appelgebyr* at indbringe en sag for Appellinstansen. Selve indbringelsen af sagen er altså gratis.

Derimod er der i Lovregulativ II's § 8 indført en mulighed for, at Appellinstansen efter sagens afgørelse kan træffe bestemmelse om fordelingen af *sagsomkostninger* mellem parterne eller eventuelt mellem disse og Danmarks Idrætsforbund.

Sagsomkostningerne kan eventuelt omfatte udgifter afholdt med henblik på sagens oplysning.

Anmodningen om at få tilkendt sagsomkostninger bør fremsættes i forbindelse med sagens indbringelse for Appellinstansen eller, som ved advokatbeskikkelse, så snart vedkommende bliver bekendt med, at modparten har indbragt sagen.

Det skal dog understreges, at tilkendelse af sagsomkostninger, ligesom advokatbeskikkelse, har *undtagelsens karakter*. Det helt sædvanlige er, at hver part selv må afholde udgifterne i forbindelse med sagens behandling.

Hvis Appellinstansen alligevel – og altså helt undtagelsesvis - bestemmer, at den ene part skal betale sagsomkostninger til den anden part, vil afgørelsen blive truffet efter de retningslinjer, der fremgår af praksis i civile sager ved domstolene. Det betyder, at den, der taber sagen, almindeligvis helt eller delvis skal erstatte modpartens udgifter ved sagen, herunder eventuel advokatbistand.

SIDE 33 AF 34

BILAG

<u>Bilag 1</u>	DIF's Love (uddrag)
<u>Bilag 2</u>	DIF's Lovregulativ II – Lovregulativ for DIF-idrættens Højeste Appellinstans
<u>Bilag 3</u>	DIF's Lovregulativ IV – Minimumsregler for DIF's medlemsorganisationers ordensudvalg

SIDE 34 AF 34

PROTEKTOR
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

BEVÆGER DANMARK

LOVE FOR DANMARKS IDRÆTSFORBUND 2013

- 5) Årligt at give Danmarks Idrætsforbund meddelelse om deres bestyrelsesmedlemmer med særlig angivelse af formandens og medlemsorganisationens adresse.
- 6) Årligt til Danmarks Idrætsforbund at indsende liste over medlemsorganisationernes foreninger, disses formænd og medlemstal.
- 7) At udarbejde bestemmelser, hvorefter det skal have sportslige konsekvenser, hvis en forening eller dens nærtstående erhvervsdrivende selskaber eller andre nærtstående enheder undergives tvangsakkord eller erklæres konkurs, såfremt turnerings- og mesterskabsaktiviteter i det pågældende forbund udøves under økonomiske rammer, der tilsiger en sådan regulering.

§ 6

Stk. 1 Medlemsorganisationerne, deres medlemmer samt medlemmer af foreninger og aktive på skoler er forpligtet til:

- 1) At underkaste sig Danmarks Idrætsforbunds love og ordens- og udelukkelsesbestemmelser samt alle beslutninger, der i henhold hertil træffes af Danmarks Idrætsforbund og dets organer, og af fællesidrætslige samarbejdsorganer, hvor Danmarks Idrætsforbund deltager, og endvidere for medlemsorganisationernes vedkommende at følge almindeligt anerkendte principper for god organisationsledelse og Kulturministeriets gældende regnskabs- og revisionsinstruks samt beslutninger, der træffes af Danmarks Idrætsforbund i henhold hertil.
- 2) At efterleve Danmarks Idrætsforbunds minimumskrav til medlemsorganisationernes ordensudvalg.
- 3) At yde Danmarks Idrætsforbund og organisationens organer enhver bistand, der måtte forlanges til varetagelse af organisationens opgaver, herunder i samarbejde med organisationen at gennemføre fornøden dopingkontrol ved Danmarks Idrætsforbunds foranstaltning og at lade sine aktivitetsmedlemmer underkaste den dopingkontrol, der på foranledning af forbund eller institutioner, med hvilke Danmarks Idrætsforbund har truffet aftale herom, måtte blive foranstaltet i forbindelse med arrangementer, træningssamlinger og lignende.
- 4) Ved offentlige konkurrencer at meddele på deres programmer, propositioner, anmeldelsesblanketter og alle andre offentlige dokumenter, at de er medlemmer af Danmarks Idrætsforbund.
- 5) At stille aktivitetsudøveren, hvis denne er amatør, frit med hensyn til at bære den enkelte reklame på sit konkurrencetøj. Dette gælder dog ikke med hensyn til varemærker og almindeligt anerkendte logos på markedsført sportsbeklædning og materiel.
- 6) At stille aktivitetsudøveren, hvis denne er amatør, frit i sit valg af materiel, der kræver en personlig tilpasning, eller som har væsentlig indflydelse på aktivitetsudøverens præstation.
- 7) At respektere de særlige regler for eventuel deltagelse i OL, herunder regler om reklamer.
- 8) At respektere den særlige forpligtelse til aktivt at modvirke forekomsten af seksuelle overgreb på børn og unge, jf. § 1, stk. 9.
- 9) At underrette og give de fornødne oplysninger til Danmarks Idrætsforbund, så snart der opnås kendskab til et forhold, der kan gøre det påkrævet at iværksætte foranstaltninger efter § 1, stk. 9, samt at efterleve afgørelser om sådanne foranstaltninger.

Stk. 2 De forpligtelser, der i henhold til disse bestemmelser er pålagt medlemsorganisationerne, påhviler på samme måde deres organisatoriske led, såsom lokalunioner, kredse m.v.

§ 7

Fællesbestemmelser vedrørende "Danmarks mesterskaber" fastsættes af repræsentantskabet.

ORGANISATIONENS ORGANER

§ 8

Organisationens opgaver varetages af:

- 1) Repræsentantskabet.
- 2) Bestyrelsen.
- 3) DIF-idrættens Højeste Appelinstant (Appelinstansen).
- 4) Dopingnævnet.
- 5) Dopingudvalget.
- 6) Udviklingsudvalget.
- 7) Danmarks Idrætsforbunds Aktivkomite.
- 8) Motionsdopingnævn og dopingappeludvalg.

REPRÆSENTANTSKABET

§ 9

- Stk. 1 Danmarks Idrætsforbunds repræsentantskab, der er organisationens øverste myndighed, består af:
- 1) De af specialforbundene valgte repræsentanter, jf. § 14, stk. 4.
  - 2) To repræsentanter valgt af Danmarks Idrætsforbunds Aktivkomite blandt aktive deltagere i olympiske lege inden for de seneste tre olympiader, jf. § 21.
  - 3) Bestyrelsens medlemmer.
  - 4) En repræsentant valgt af hvert kvalifikationsforbund.
  - 5) En repræsentant valgt på hvert af de 5 regionsmøder.
- Stk. 2 Stemmeret har kun repræsentanterne for specialforbundene, repræsentanterne for de aktive samt bestyrelsens medlemmer. De repræsentanter, der er nævnt i stk. 1, nr. 4, har taleret i alle sager, hvorimod de repræsentanter, der er nævnt i stk. 1, nr. 5, alene har taleret i egne sager.
- Stk. 3 Repræsentantskabet har til opgave:
- At tilrettelægge hovedlinierne for organisationens arbejde.
  - At foretage lovbestemte valg, jf. § 11.
  - At behandle forslag til aktivitetsplaner og budgetter for den kommende regnskabsperiode.
  - At træffe bestemmelse om den indbyrdes fordeling af midler til medlemsorganisationerne.
  - At tage stilling til spørgsmål om medlemskab af Danmarks Idrætsforbund.
  - At tage stilling til de overordnede kriterier for olympisk deltagelse.
- Stk. 4 Repræsentantskabet træffer efter indstilling fra bestyrelsen afgørelse om suspension eller eksklusion af en medlemsorganisation, jf. § 16, stk. 4. Repræsentantskabets afgørelse kan inden fire uger indbringes for Appelinstanten, jf. § 24, stk. 1. Appellen har ikke opsættende virkning med mindre repræsentantskabet eller Appelinstanten bestemmer andet.
- Stk. 5 Repræsentantskabet indkaldes til årsmøde i april/maj og til budgetmøde i september/oktober.

Stk. 4 Den, der er bekendt med, at der foreligger forhold, der kan give anledning til tvivl om et medlems habilitet, har pligt til snarest at underrette det pågældende organ herom. Dette træffer herefter beslutning om, hvorvidt der foreligger inhabilitet. Det pågældende medlem må ikke selv deltage i behandlingen og afgørelsen af habilitetsspørgsmålet.

DIF-IDRÆTTENS HØJESTE APPELINSTANS

§ 23

Stk. 1 Appellinstansen vælges af repræsentantskabet. Der vælges ti medlemmer. Mindst otte af medlemmerne skal have juridisk uddannelse. Medlemmerne vælges efter tur for fem år ad gangen.

Stk. 2 Et medlem eller en suppleant i Appellinstansen kan ikke samtidig være medlem af en medlemsorganisations ordensudvalg, dopingnævnet eller Danmarks Idrætsforbunds bestyrelse.

Stk. 3 Appellinstansen vælger selv sin formand og en eller flere stedfortrædende formænd, der alle bør have erfaring i dommergerning.

Stk. 4 DIF's bestyrelse udpeger blandt medlemmerne af DIF's appellinstans et medlem til dopingappeludvalget i henhold til Dopingreglement for bredde- og motionsidrætsudøvere, gældende for DIF og andre idrætsorganisationer. Dopingappeludvalget har til opgave at afgøre alle sager vedrørende overtrædelse af nævnte reglement.

§ 24

Stk. 1 En afgørelse truffet af en medlemsorganisations ordensudvalg, et dertil svarende organ i en medlemsorganisation, Dopingnævnet, Danmarks Idrætsforbunds bestyrelse eller Danmarks Idrætsforbunds repræsentantskab samt afgørelser truffet i medfør af § 1, stk. 9, kan indbringes for Appellinstansen. Fristen er fire uger efter, at den, som ønsker at indbringe en afgørelse, har modtaget denne.

Stk. 2 Hvor særlige omstændigheder gør sig gældende, kan Appellinstansen behandle en sag, selv om der ikke forinden er truffet afgørelse af et af de organer, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 3 Appellinstansen, eventuelt ved formanden/en stedfortrædende formand, kan hjemvise en sag, der er blevet behandlet eller afvist i et af de organer, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 4 Appellinstansen, eventuelt ved formanden/en stedfortrædende formand kan undtagelsesvist tillægge en appel opsættende virkning.

Stk. 5 Såfremt en afgørelse, der ikke er truffet af en medlemsorganisations ordensudvalg eller et dertil svarende organ, indbringes for Appellinstansen, kan Appellinstansen, eventuelt ved formanden/en stedfortrædende formand, henvise sagen til behandling ved den rette instans i vedkommende medlemsorganisation.

Stk. 6 Appellinstansen, eventuelt ved formanden/en stedfortrædende formand, kan afvise at behandle en sag, hvis enten
a. den tidligere er behandlet i 2 instanser eller
b. den angår en afsluttet kamp/turnering eller

- c. den ankede afgørelse bygger på en erklæring/rapport fra en af et specialforbund udpeget særlig sagkyndig eller
- d. sagen i øvrigt efter karakteren eller omfanget bør være endeligt afgjort med den ankede afgørelse. Afgørelsen skal begrundes.

Stk. 7 Appellinstansen kan ikke afvise en sag om sanktion, som er ikendt af bestyrelsen eller repræsentantskabet.

§ 25

Nærmere regler om Appellinstansen fastsættes af repræsentantskabet, jf. Lovregulativ II.

VOLDGIFT

§ 26

- Stk. 1 Efter anmodning yder Danmarks Idrætsforbund sekretariatsbistand ved en voldgiftsrets behandling af tvister, hvor en person eller medlemsorganisation under Danmarks Idrætsforbund er part. Udgifterne ved voldgiftsrettens virksomhed betales af parterne.
- Stk. 2 Efter anmodning yder Danmarks Idrætsforbund sekretariatsbistand, når en person eller medlemsorganisation under Danmarks Idrætsforbund som part i en tvist søger denne løst ved forhandling (forligsmægling). Bestemmelsen i stk. 1 om udgifterne herved finder tilsvarende anvendelse.

DOPINGNÆVN

§ 27

- Stk. 1 DIF's dopingnævn vælges af repræsentantskabet og består af en formand og to andre medlemmer. Formanden samt et af de øvrige medlemmer skal have juridisk baggrund. Formanden bør have erfaring med retssagsbehandling. Et medlem skal have medicinsk baggrund. Hvert år afgår efter tur et medlem. Der vælges hvert år to suppleanter, der skal have henholdsvis juridisk og medicinsk baggrund.
- Stk. 2 Dopingnævnets medlemmer og suppleanter kan ikke samtidig være medlem af Danmarks Idrætsforbunds bestyrelse.
- Stk. 3 Dopingnævnet har til opgave at afgøre alle sager om overtrædelse af Danmarks Idrætsforbunds dopingregulativ for eliteidrætsudøvere, som er baseret på den til enhver tid gældende WADA-code.
- Stk. 4 Dopingnævnets afgørelse meddeles den medlemsorganisation, der kan foretage strafudmåling i henhold til sit internationale specialforbunds dopingregler.
- Stk. 5 DIF's bestyrelse udpeger medlemmer til motionsdopingnævnet i henhold til Dopingreglement for bredde- og motionsidrætsudøvere, gældende for DIF og andre idrætsorganisationer. Motionsdopingnævnet har til opgave at afgøre alle sager vedrørende overtrædelse af nævnte reglement.

LOVREGULATIV II

LOVREGULATIV FOR DIF-IDRÆTTENS HØJESTE APPELINSTANS

DIF-IDRÆTTENS HØJESTE APPELINSTANS (APPELINSTANSEN)

§ 1

- Stk. 1 Sager kan indbringes for Appellinstansen af en person eller en organisation, der var part i sagen i den tidligere instans, og kun af personer eller organisationer under Danmarks Idrætsforbund. Afgørelser truffet i medfør af lovenes § 1, stk. 9, kan dog også indbringes af personer og organisationer uden for Danmarks Idrætsforbund.
- Stk. 2 Appellinstansen kan i særlige tilfælde behandle en sag, som indbringes af nogen, der har en væsentlig interesse i den trufne afgørelse, selvom vedkommende ikke var part i sagen i den tidligere instans.
- Stk. 3 Sagen skal være Danmarks Idrætsforbunds sekretariat i hænde inden udløbet af den i lovenes § 24, stk. 1, fastsatte frist.

§ 2

Efter en sags modtagelse afgør formanden hvor mange medlemmer af Appellinstansen, der skal deltage i sagens behandling. Dog skal der deltage mindst tre medlemmer, hvoraf formanden skal have dommererfaring.

§ 3

Ingen kan deltage i behandlingen af en sag, hvis der foreligger omstændigheder, som er egnede til at vække tvivl om vedkommendes fuldstændige upartiskhed.

§ 4

- Stk. 1 Formanden kan bestemme, at den ene eller begge parter skal stille sikkerhed for sagsomkostningerne.
- Stk. 2 Er den ene part et organ under Danmarks Idrætsforbund, kan der ske beskikkelse af en advokat for den anden part.

§ 5

- Stk. 1 Appellinstansen behandling af en sag sker mundtligt, hvis en af parterne, formanden eller to medlemmer ønsker dette.
- Stk. 2 Formanden kan dog bestemme, at formalitetsspørgsmål behandles skriftligt.
- Stk. 3 Såfremt det skønnes fornødent, kan Appellinstansen indkalde sagkyndig bistand.

§ 6

- Stk. 1 Appellinstansen mundtlige behandling af en sag er offentlig. Der må ikke fotograferes, filmes eller ske optagelse på lydband af forhandlingerne.

- Stk. 2 Når særlige omstændigheder taler derfor, herunder hensynet til sagens oplysning eller til, at en part ikke udsættes for unødigt krænkelser, kan der ske dørlukning.

§ 7

Appelinstansen træffer afgørelse ved simpelt stemmeflertal.

§ 8

Efter sagens afgørelse kan Appelinstansen træffe bestemmelse om fordelingen af sagsomkostninger mellem parterne eller eventuelt mellem disse og Danmarks Idrætsforbund. Sagsomkostningerne kan eventuelt omfatte udgifter afholdt med henblik på sagens oplysning.

§ 9

- Stk. 1 En sag, der er afgjort af Appelinstansen, kan kun under ganske særlige omstændigheder optages til fornyet behandling.
- Stk. 2 En afgørelse fra Appelinstansen kan ikke indbringes for noget andet organ inden for Danmarks Idrætsforbund.

§ 10

Appelinstansen fastsætter i øvrigt selv regler for sagens behandling.

LOVREGULATIV IV

MINIMUMSREGLER FOR DANMARKS IDRÆTSFORBUNDS MEDLEMS-
ORGANISATIONERS ORDENSUDVALG

---

§ 1

Ordensudvalget består af mindst 3 medlemmer. Disse vælges af repræsentantskabet eller tilsvarende organ, der endvidere vælger en eller flere suppleanter. Mindst et medlem af udvalget bør have juridisk uddannelse.

§ 2

Et medlem eller en suppleant i ordensudvalget kan ikke samtidig være medlem af andre organer under eller tilknyttet medlemsorganisationen. Ingen kan deltage i behandlingen af en sag, hvis der foreligger omstændigheder, som er egnede til at vække tvivl om vedkommendes upartiskhed.

§ 3

- Stk. 1 Ordensudvalget behandler sager, der vedrører forståelse, efterlevelse eller administration af medlemsorganisationens love, regler, reglementer m.v.
- Stk. 2 Ordensudvalget kan afvise behandling af en sag, der efter specialforbundets regler forudsættes at være endeligt afgjort ved den afgørelse, der er truffet i en tidligere instans, eller som bør afgøres uden for ordensudvalget.

§ 4

- Stk. 1 Enhver person eller organisation under medlemsorganisationen er berettiget til at indbringe sager, der er omfattet af § 3, for udvalget.
- Stk. 2 Indbringelse for udvalget skal ske inden 4 uger, efter forholdet er begået, eller parten er blevet bekendt med den afgørelse, der klages over.

§ 5

- Stk. 1 Udvalgets møder er offentlige, med mindre udvalget selv eller efter begæring fra en af parterne måtte beslutte, at mødet skal foregå for lukkede døre.
- Stk. 2 Såfremt behandlingen foregår for åbne døre, kan udvalget træffe beslutning om referatforbud og/eller navneforbud.

§ 6

Ordensudvalget kan, såfremt sagen efter sin karakter egner sig dertil, indlede sin behandling af sagen med at søge at mægle mellem parterne (mediation).

§ 7

- Stk. 1 En af medlemsorganisationens ordensudvalg truffen afgørelse kan indbringes for Appellinstansen inden 4 uger efter, at parten har modtaget ordensudvalgets afgørelse.
- Stk. 2 Parterne skal i forbindelse med afgørelsen gøres opmærksom på ankemuligheden efter stk. 1.

§ 8

Anke til Appellinstansen har ikke opsættende virkning. Specialforbundets ordensudvalg kan dog beslutte, at en sags anke til Appellinstansen har opsættende virkning.

§ 9

Regler for ordensudvalget skal udfærdiges af medlemsorganisationens bestyrelse og godkendes af dennes repræsentantskab efter at have været forelagt Danmarks Idrætsforbund, hvis bemærkninger til bestyrelsens udkast ligeledes skal forelægges repræsentantskabet.

BEMÆRKNINGER

Ifølge Danmarks Idrætsforbunds loves § 6, stk. 1, nr. 2, har Danmarks Idrætsforbunds medlemsorganisationer pligt til at efterleve nærværende regler om ordensudvalg.

På Danmarks Idrætsforbunds årsmøde den 28. november 1998, hvor reglerne oprindeligt blev vedtaget, sluttede repræsentantskabet op om den politik, som gennem mange år har været Danmarks Idrætsforbunds politik på dette område, nemlig at Danmarks Idrætsforbunds selvdømme skal bevares mest muligt.

Danmarks Idrætsforbund er som andre organisationer i Danmark underkastet landets almindelige retsregler, hvortil er kommet EU's regler, herunder ikke mindst Menneskeretskonventionen.

Danmarks Idrætsforbund har søgt at tilpasse Danmarks Idrætsforbunds retssystem på en sådan måde, at de opfylder de krav, som samfundet stiller til et retssystem.

Opgaven har været at udforme regler, der skal kunne anvendes i forbindelse med løsning af såvel de mere almindelige tvister i idrætsverdenen, som tvister af væsentlig økonomisk interesse indenfor de større idrætsgrene, uden at reglerne samtidig bliver for bureaukratiske.

Det er den enkelte medlemsorganisation, der i sine egne love, vedtægter, reglementer m.m. skal beskrive, hvilke regler idrætsforeningerne og deres medlemmer skal rette sig efter, samt angive, hvilke sanktioner der ved overtrædelse af disse regler vil kunne pålægges den pågældende forening eller idrætsudøver.

Det er ordensudvalgets opgave, når sager bliver forelagt udvalget, at afgøre, om der er tale om en overtrædelse af reglerne og i bekræftende fald at finde en rimelig sanktion.

På denne baggrund har Danmarks Idrætsforbunds bestyrelse udformet foranstående minimumsregler, hvortil der skal knyttes følgende bemærkninger:

ad § 1

Ordensudvalgets medlemmer skal være uafhængige af medlemsorganisationernes organisatoriske led og skal derfor vælges af medlemsorganisationernes højeste organ: Repræsentantskabet.

Da det må forudses, at det i mindre medlemsorganisationer kan være vanskeligt at finde juridisk uddannede personer, er der ikke stillet noget absolut krav herom.

ad § 2

Som anført under § 1 bør udvalgets medlemmer være uafhængige af pågældende medlemsorganisations organisatoriske led, ligesom udvalgets medlemmer ikke må have en personlig interesse i den forelagte sag.

ad § 3

Som udgangspunkt kan udvalget som appelinstant behandle alle tvister, der opstår i en medlemsorganisation.

Der vil imidlertid være en lang række tilfælde, hvor det vil være hensigtsmæssigt, at der kan træffes en endelig afgørelse af et andet organ under medlemsorganisationen. Som eksempel på sådanne tilfælde kan nævnes afgørelser i forbindelse med afvikling af turneringer og konkurrencer. I sådanne tilfælde er der mulighed for, at medlemsorganisationen kan bestemme, at den afgørelse, der er truffet af en turneringsleder eller konkurrenceleder, skal være endelig og ikke kan indbringes for udvalget.

ad § 4

Det må være i alle parter interesse, at konflikter løses hurtigst muligt, hvorfor der er indsat en frist på højst 4 uger til sagens indbringelse for ordensudvalget.

Det overlades i øvrigt til medlemsorganisationerne selv at fastsætte de formelle regler for ordensudvalgets virke, herunder valg af formand, behandling af sagen, behandlingsform, tidsfrister for sagens indbringelse for ordensudvalget (dog max. 4 uger), frister for sagens behandling i bestyrelsen eller andre ledende organer inden for medlemsorganisationen, gebyr for ordensudvalgets behandling af en sag og frister for sagens behandling i ordensudvalget.

ad § 5

Det er et alment gældende princip, at tvister skal afgøres i fuld offentlighed for at sikre kontrol med, at sagerne behandles forsvarligt. Det må dog forekomme rimeligt, at udvalget kan træffe beslutning om dørlukning, specielt hvor parterne er enige herom, eller en af parterne risikerer vanskeligheder i forbindelse med sagens afgørelse.

Der er åbnet mulighed for, at udvalget i stedet for dørlukning kan træffe bestemmelse om referat- og /eller navneforbud.

ad § 6

Det må anses for hensigtsmæssigt at søge opnået hurtige forlig i sagerne. Det står selvfølgelig parterne frit for at deltage i sådanne forligsforhandlinger; men erfaringen viser, at når uvildige og udenfor stående personer medvirker til en drøftelse af sagen, vil der være mulighed for at nå til en løsning.

ad § 7

Det er op til medlemsorganisationerne at fastsætte nærmere regler for, hvorledes ordensudvalgets afgørelse skal kundgøres for sagens parter, og hvornår disse må anses at være blevet bekendt med afgørelsen.

ad § 8

Bestemmelsen skal hindre, at en part i en sag blokerer for gennemførelse af de foranstaltninger eller sanktioner, der er blevet fastsat af ordensudvalget.

ad § 9

Formuleringen repræsentantskabet henviser til medlemsorganisationens øverste besluttende organ, idet dog andre betegnelser f.eks. generalforsamling, årsmøde e.l. også anvendes for det øverste besluttende organ.